

ERICH KÄSTNER

A két Lotti

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

Bühl-tavi Tó-Bühl. A gyermekotthonok olyanok, mint a méhkasok. Egy autóbusz és húsz új lány. Fürtök és copfok. Szabad-e egyik gyermeknek a másik gyermek orrát leharapnia? Az angol király és asztrológiai ikerpárja. Nevetés akadályokkal.

MÁSODIK FEJEZET

Mi a különbség a fegyverszünet és a béke között? Mosdóhelyiség mint fodrásműhely. Kétszer Lotti. Trude pofont kap. Eipeldauer fényképész meg az erdészné. Az én anyukám a mi anyukánk. Még Ulrike kisasszony is megsejt valamit.

HARMADIK FEJEZET

Új világrészek fölfedezése. Rejtély rejtély hátán. A kettéosztott keresztnév. Egy komoly fénykép meg egy vidám levél. Steffie szülei válnak. Szabad-e gyermekeket elfelezni?

NEGYEDIK FEJEZET

Töltött palacsinta, de borzasztó! A titokzatos füzetek. Iskolába menés és jóéjt puszik. Az összeesküvés. A kerti ünnepély mint főpróba. Búcsú a Bühl-tavi Tó-Bühltől.

ÖTÖDIK FEJEZET

Gyermek a bőröndön. A magányos bácsik az Imperialban. Pepikéről s az állatok csalhatatlan ösztönéről. Luise megkérdezi: integethet-e az Operában. Számolási hibák a háztartási könyvben. Shirley Temple nem nézhetta meg a saját filmjeit. Palffy karmester úr bonyolult lelki élete.

HATODIK FEJEZET

Hol van Wagenthalerné boltja? Ugyan! A főzést nem lehet elfelejteni! Lotte integet az Operában. Pralinéső. Az első éjszaka Münchenben és az első éjszaka Bécsben. A különös álom, melyben Gerlach kisasszony boszorkányszerűen szerepel. Szülőknek mindent szabad. Nefelejcs München 18!

HETEDIK FEJEZET

Múlnak a hetek. Pepike megalkuszik. A palacsintában nincsen csont. Minden megváltozott, különösen Resi. Palffy karmester zongoraórákat ad. Körner mama szemrehányásokat tesz magának. Anni Habersetzer nyaklevest kap. Egy kirándulás, amilyen még nem volt.

NYOLCADIK FEJEZET

Gabele úr ablakai nagyon kicsinyek. Uzsonnavendég a Kärntner körúton. Diplomátikus beszélgetések. Az apa tudjon szigorú lenni. Egy dal c-mollban. Házassági tervek. Cobenzl utca 43. Gerlach kisasszony csupa fül. Strobl udvari tanácsos igen gondterhelt. A karmester úr megcirógat egy babát.

KILENCEDIK FEJEZET

Eipeldauer úr fényképei bonyodalmat okoznak. De hát Lotte ez egyáltalán? Linnekogel kisasszony bizalmas közléseket hall. Odaégett disznókaraj és törött edények. Luise majdnem mindent meggyón. Miért nem válaszol Lotte?

TIZEDIK FEJEZET

Telefonhívás Münchenből. A megváltó szó. Már Resi sem ismeri ki magát. Két repülőjegy Bécsbe. Mintha villám csapna Pepikébe. Aki hallgatózik, megüti a fejét. A karmester úr házon kívül alszik, és nem kívánt látogatója érkezik.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Kettős születésnap, egyetlen születésnap kívánság. A szülők tanácskozássra vonulnak vissza. Szurkolás! Tolongás a kulcslyuknál. Félreértések és egyetértés.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Grawunder úr csodálkozik. Kilian igazgató úr mókás elbeszélése. Luise és Lotte házassági tervei. A Müncheneri Képesújság címlapja. Új tábla egy régi ajtón. „Remélem, jó szomszédok leszünk, karmester úr!”. Az elveszett boldogság pótolható. Gyermekcacagás meg egy gyermekdal. „És csupa ikreket!”

ELSŐ FEJEZET

*Bühl-tavi Tó-Bühl. A gyermekotthonok olyanok, mint a méhkasok.
Egy autóbusz és húsz új lány. Fürtök és copfok. Szabad-e egyik
gyermeknek a másik gyermek orrát leharapnia? Az angol király
és asztrológiai ikerpárja. Nevetés akadályokkal.*

Tulajdonképpen ismeritek ti Tó-Bühlt? Tó-Bühlt, a hegyi falut? A Bühl-tavi Tó-Bühlt? Nem? Tényleg? Különös - akárkit megkérdez az ember, senki sem ismeri Tó-Bühlt! Lehetséges volna, hogy a Bühl-tavi Tó-Bühlt csakis azok ismerik, akiket nem kérdez meg az ember? Nem is csodálnám. Van ilyen.

Nos, ha a Bühl-tavi Tó-Bühlt nem ismeritek, akkor természetesen nem ismerhetitek a gyermeküdülőt sem, a Bühl-tavi Tó-Bühl ismert gyermeküdülőjét. Kár. De ez sem baj. A gyermeküdülők úgy hasonlítanak egymásra, mint a kétkilós kenyerek vagy a kökölcsinek, aki egyet ismer, valamennyit ismeri. Aki pedig elsétál mellettük, azt hihetné, hogy óriási méhkasok. Csak úgy zúgnak a nevetéstől, kiabálástól, pusmogástól és kuncogástól. Az ilyen gyermeküdülők a gyermekboldogság és jókedv méhkasai. S bármennyi legyen is belőlük, sosem lehet elég.

Néha persze, úgy estefelé, le-lehuppan a honvágy szürke törpéje a hálóterem ágaira, elő is húzza zsebéből szürke számtanirkáját és szürke ceruzáját, s komoly képpel összeszámolja a gyermekkönyveket, az elsírtakat meg az el nem sírtakat is. Ám reggelre, huss, eltűnik! Akkor már csörögnek a tejescsészék, és versenyt pörögnek a nyelvecskék. A fürdőző kislányok beszaladnak a hús, üde zöld tóba, és pancsolnak, rikoltoznak, ujjonganak, kukorékolnak és úsznak, vagy legalábbis úgy tesznek, mintha úsznának.

Ugyanígy van ez a Bühl-tavi Tó-Bühlben is, ahol történetünk kezdődik. Kissé bonyodalmas történet ez. Időnként pokolian kell is majd figyelnetek, hogy mindent hajszálpontosan és alaposan megértsetek. Eleinte még egészen kedélyes a dolog. Bonyolulttá csak a későbbi fejezetekben válik. Bonyolulttá és meglehetősen izgalmassá.

Tulajdonképpen ismeritek ti Tó-Bühlt?

Egyelőre mindnyájan a tóban fürdenek, s a legvadabbul, mint mindig, egy kilencéves kislány tombol, akinek a feje csupa fürt és csupa ötlet, a neve pedig Luise. Luise Palffy, Bécsből.

A házból most gongütés hallatszik. Utána még egy s végül egy harmadik. A gyerekek és a nevelőnők kikapaszzkodnak a partra.

- A gong mindenkinek szól! - kiáltja Ulrike kisasszony. - Még Luisének is!

- Jövök már! - kiabál Luise. - Öregember nem gyorsvonalat! - Aztán csakugyan jön is.

Ulrike kisasszony teljes számmal beterele gágogó nyáját az ólba, azaz bocsánat, a házba. Pontosan tizenkét órakor: ebéd. Utána pedig kíváncsian kell lesni a délutánt. Miért?

Délutánra húsz „újat” várnak. Húsz kisleányt Dél-Németországból. Vajon, milyenek lesznek? Kényeskedő majmok? Pletykafészek? Esetleg akadnak köztük tizenhárom, sőt tizennégy éves anyókák is. Hoznak-e érdekes játékokat? Remélhetően lesz egy nagy gumilabdájuk. Trudée már összelappadt. És Brigitte nem adja elő az övét. Bezárta a szekrénybe. Jó erősen. Nehogy valami baja essék. Ilyen is van.

Nos, délután ott áll hát Luise, Trude, Brigitte s a többi gyerek a nagy, kitért vaskapu előtt, és izgatottan várja az autóbust, amely az újakat hozza a legközelebbi vasútállomásra. Ha pontosan érkezett a vonat, voltaképpen már itt kellene.

Tülköls! „Jönnek!” Az autóbusz végiggördül az utcán, óvatosan bekanyarodik a kocsifeljáron, és megáll.

A sofőr kiszáll, s szorgosan emelgeti le a kislányokat a kocsiból. De nem ám csak, kislányokat, hanem bőröndöket is meg táskákat meg babákat meg kosarakat meg zacskókat meg posztókutyákat meg rollereket, ernyőskéket meg hőpalackokat meg esőköpenyeket meg hátizsákokat meg összegöngyölt gyapjútakarókat meg képeskönyveket meg növénygyűjtőket meg lepkehálókat, egy egész tarkabarka rakományt.

A kocsiajtó keretében végül fölbukkan ingóságaival a huszadik kisleány is. Komoly nézésű jószág. A vezető készségesen érte nyúl, de a kicsi megrázza a fejét, hogy csak úgy röpköd a két copfja. „Köszönöm, nem!” - mondja udvariasan, s azzal határozottan és nyugodtan lemászik a lépcsőn. Lent aztán zavart mosollyal néz körül. Hirtelen meghökken, s tágra nyitja a szemét. Rábámul Luisére. Most Luise is kimeresztli a szemét. Riadtan fürkészi a jövevény arcát.

A többi gyermek és Ulrike kisasszony döbbenet nézeget egyikről a másikra. A kocsivezető hátratulja a sapkáját, megvakarja a fejét, a száját meg tátva felejt. Vajon miért?

Luise és az új kislány a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Egyikük ugyan hosszú fürtöket visel, másikuk pedig szigorúan befont copfokat - de ez aztán igazán az egyetlen különbség köztük!

Luise sarkon fordul, s mintha oroszlánok és tigrisek kergetnék, berohan a kertbe.

- Luise! - kiált utána Ulrike kisasszony. - Luise! - Aztán vállat von, s egyelőre a húsz új lányt viszi be előbb a házba. Utolsónak, végtelenül elcsudálkozva, a kis copfos ballag.

Muthesiusné, a gyermekotthon vezetője az irodában ül s az öreg, határozott modorú szakácsnővel a legközelebbi napok étrendjéről tanácskozik.

Kopognak. Ulrike kisasszony lép be, és jelenti, hogy az újak teljes számmal megérkeztek, egészségesek, vidámak.

- Örvendek. Köszönöm szépen.

- Lenne még valami, amit...

- Éspedig? - A mindig elfoglalt vezetőnő kurtán felpillant.

- Luise Palffyról van szó - kezdi Ulrike kisasszony, nem minden habozás nélkül. - Kint vár az ajtó előtt...

- Befelé a lurkóval! - Muthesiusné mosolyog. - Megint rossz fát tett a tűzre?

- Ezúttal nem - mondja a felügyelőnő. - Csak éppen... - Óvatosan kinyitja az ajtót, és kiszól: - Gyertek be! Csak semmi félelem!

A két kislány belép a szobába. Egymástól jó messzire állnak meg.

- Ilyet se pipáltam még! - mormogja meglepetten a szakácsnő.

Mialatt Muthesiusné a gyerekeket szemléli, Ulrike kisasszony megszólal:

- Az új kislányt Lotte Körnernek hívják, és Münchenből jött.

- Rokonok vagytok?

A két gyerek alig észlelhetően, de meggyőződéssel rázza a fejét.

- Mind a mai napig sosem látták egymást! - szól Ulrike kisasszony. - Különös, nem?

- Már mért lenne különös? - kérdi a szakácsnő.

- Hogyan látták volna egymást, mikor az egyik Münchenből való, a másik meg Bécsből?

Muthesiusné barátságosan mondja:

- Két kislány, aki ennyire hasonlít egymásra, biztosan jól összebarátkozik. Ne álljatok olyan idegenül egymás mellett, gyerekek! Gyertek, fogjatok kezét!

- Nem! - kiáltja Luise, s Muthesiusné karját összekulcsolja a hátán.

Muthesiusné vállat von, gondolkodik, majd így zárja le a dolgot.

- Elmehettek.

Luise az ajtóhoz fut, feltépi és kiviharzik. Lotte meghajtja magát, és lassan el akarja hagyni a szobát.

- Még egy pillanatra, Lotti - állítja meg a vezetőnő.

Felüt egy nagy könyvet. - Mindjárt be is írhatom a nevedet. Meg hogy mikor és hol születél, s hogy hívják a szüleidet.

- Már csak anyukám van - suttogja Lotte.

Muthesiusné bemártja tollát a tintatartóba.

- Hát először is a születésnapodat...

Lotte végigsétál a folyosón, fölmegegy a lépcsőn, kinyit egy ajtót, s benn van az öltözőben. A bőröndje még nincs kicsomagolva. Elkezd berakosgatni a ruháit, ingeit, kötényeit és harisnyáit a kijelölt szekrénybe. A szélesre nyitott ablakon távoli gyereketvetés hatol be.

Lotte egy fiatalasszony fényképét tartja a kezében. Gyöngéden nézegeti a képet, majd gondosan a köténye alá rejti. Mikor a szekrényt be akarja csukni, pillantása az ajtó belsején függő tükörrre esik.

Komolyan és kutatva vizsgálja magát, mintha először látná az arcát. Aztán hirtelen elhatározással hátraveti copfjait, és tincseit úgy rendezi el, hogy hajviselete a Luise Palffyéhoz hasonlítson.

Most valahol becsapódik egy ajtó. Hirtelen, mint akit tetten értek, engedi le Lotte a kezét.

Luise a kerítésen kuporog a barátnőivel, és szigorúan ráncolja a homlokát.

- *Én* nem túrném - mondja Trude, a bécsi osztálytársnő. - Ideszemtelenkedik a te arcoddal!

- Hát mit csináljak? - kérdezi Luise mérgesen.

- Karmold össze! - javasolja Monika.

- Legjobb, ha leharapod az orrát! - tanácsolja Christine. - Akkor egy csapásra megszabadulsz az egész bosszúságtól! - És közben kedélyesen lógázza szandálos lábát.

- Így pocskéká tenni az ember szünidejét! - mormogja Luise őszinte keserőséggel.

- De hiszen nem tehet róla - magyarázza a pufók Steffie. - Ha valaki idejönne, és olyan arca lenne, mint *nekem*...

Trude fölkapog.

- Csak nem hiszed, hogy valaki hülye lesz a *te* fejeddel szaladgálni!

Steffie duzzog. A többiek nevetnek. Még Luise szája is mosolyra húzódik.

Ekkor megszólal a gong.

- A vadállatok etetése! - kiáltja Christine, és a kislányok leugrálnak a kerítésről.

Muthesiusné így szól Ulrike kisasszonyhoz az ebédlőben:

- Ültessük egymás mellé a két kis hasonmást. Az ilyen gyökeres gyógy mód talán segít!

A gyerekek zajongva tódulnak a terembe. Nagy széktologatás. A szolgálatos kislányok gőzölgő tálakat cipelnek az asztalokhoz. Mások telekanalazzák az odanyújtott tányérokat.

Ulrike kisasszony Luise és Trude mögé lép, megpöccinti Trude vállát.

- Ül át Hilde Sturm mellé.

Trude megfordul, és felelni akar valamit.

- De...

- Semmi ellentmondás!

Trude vállat von, feláll, és ajkbiggyesztve elköltözik.

Csörömpölnek a kanalak. Luise mellett üres a szék. Meglepő, hogy mennyi pillantást tud magához vonzani egy üres szék.

Aztán, mintegy vezényszóra, valamennyi pillantás az ajtó felé fordul. Lotte lépett be.

- Csakhogy itt vagy végre - mondja Ulrike kisasszony. - Gyere, megmutatom a helyedet. - Odavezeti a csöndes, komoly, copfos kislányt az asztalhoz. Luise nem néz föl, csak dühösen kanalazza magába a levest. Lotte engedelmesen leül Luise mellé, és megfogja a kanalat, habár a torkában gombócot érez.

A többi kislány megbüvölten bandzsít a furcsa pár felé. Egy két-, sőt háromfejű borjú sem lehetne érdekesebb. A feszültség akkora, hogy a kövér, pufók arcú Steffie-nek még a szája is tátva maradt.

Luise nem tudja tovább türtőztetni magát. Nem is akarja. Az asztal alatt teljes erőből sípcsonton rúgja Lottét. Lotte megrázkódik a fájdalomtól, és erősen összeszorítja a száját.

A felnőttek asztalánál fejcsóválva mondja Gerda kisasszony:

- Érthetetlen! Két vadidegen kislány, és ekkora hasonlóság!

Ulrike kisasszony tünődve véli:

- Talán asztrológiai ikrek.

- Hát ez már megint micsoda? - kérdi Gerda kisasszony. - Asztrológiai ikrek?

- Állítólag vannak emberek, akik tökéletesen hasonlítanak egymásra, anélkül hogy a legtávolabbról is rokonok lennének. Csakhogy egyazon másodperc töredékében jöttek a világra!

- Aha - mormolja Gerda kisasszony.

Muthesiusné bólint.

- Olvastam egyszer egy londoni szabóról, aki pontosan olyan volt, mint VII. Eduard angol király. A megtévesztésig hasonlított rá. Annál is inkább, mivel a szabó is ugyanolyan pofaszakállt viselt: A király el is hívatta a Buckingham-palotába, és hosszasan társalgott vele.

- És csakugyan egyazon másodpercben születtek?

- Igen. Ezt pontosan meg lehetett állapítani.

- És aztán mi lett? - kérdezte Gerda izgatottan.

- A szabónak a király kívánságára le kellett borotváltatnia a pofaszakállát!

Mialatt a többiek nevetnek, Muthesiusné tünődve néz az asztalhoz, amelynél a két kislány üldögél. Aztán így szól:

- Lotte Körner a Luise Palffy melletti ágyat kapja! Meg kell hogy szokják egymást.

Éjszaka van. Alusznak a gyerekek. Kettő kivételével. Ezek ketten hátat fordítottak egymásnak, s úgy tesznek, mintha mélyen aludnának. De csak fekszenek - nyitott szemmel, és a sötétbe bámulnak.

Luise mérgesen nézi az ezüst karikákat, amelyeket a hold fest az ágyára. Egyszer csak görcsösen elfojtott sírást hall.

Lotte a szájára tapasztja a kezét. Mit is mondott anyja a búcsúzásakor? „Úgy örülök, hogy egynéhány hétig vidám gyerekek között leszel! Te nagyon is komoly vagy a korodhoz képest, Lotti! Túlságosan komoly! Tudom, hogy nem tehetsz róla. Én vagyok az oka. A foglalkozásom. Keveset vagyok itthon. Amikor hazajövök, már fáradt vagyok. Te pedig addig nem játszottál, hanem mosogattál, főztél, terítettél. Kérlek, ne vess sokat, édes gazdasszonykám!” És most itt fekszik idegenben, egy rossz kislány mellett, aki gyűlöli, mert hasonlít rá. Halkan sóhajt. Hát így fog ő nevetni? Lotte felzokog.

Egyszer csak egy kis kéz jelenik meg... egy idegen kéz, és gyámoltalanul megsimogatja a haját.

Lotte szoborrá dermed ijedtében. Ijedtében? Luise keze félénken simogatja tovább.

A hold bekandikál a nagy hálószobaablakon, s nem kevéssé csudálkozik. Két kicsi lány fekszik egymás mellett... egymásra nézni nem mernek, s az, amelyik az imént még sírt, most lassacskán a másik cirógató keze felé tapogatózik.

„No jó - gondolja az öreg, ezüst hold. - Akkor hát nyugodtan lemehetek!”

És meg is teszi.

MÁSODIK FEJEZET

Mi a különbség a fegyverszünet és a béke között? Mosdóhelyiség mint fodrászműhely. Kétszer Lotti. Trude pofont kap. Eipeldauer fényképész meg az erdészné. Az én anyukám a mi anyukánk. Még Ulrike kisasszony is megsejt valamit.

Hogy vajon tartós és érdemleges volt-e a fegyverszünet a két kislány között, jóllehet tárgyalások és szavak nélkül kötötték meg? Azt hiszem, igen. Ám a fegyverszünettől a békéig hosszú még az út. Gyerekeknél is. Vagy nem?

Másnap reggel ébredéskor nem mertek egymásra nézni. De később sem, mikor hosszú, fehér hálóingükben a mosdóba szaladtak, mikor a két szomszédos szekrénynél öltözködtek, mikor a két szomszédos széken ülve reggeli tejüket itták, mikor énekelve futottak egymás mellett a tó mentén, majd a nevelőnőkkel körtáncot jártak, és koszorút kötöttek. Egyetlenegyszer keresztelte egymást gyors, röpké pillantásuk, aztán máris ijedten kapták el a szemüket.

Ulrike kisasszony a réten üldögél, s egy csodálatos regényt olvas, amelynek mindem oldalán szerelemről van szó. Néha leereszti a könyvet, és elandalodva gondol Rademacher mérnök úrra, aki az ő nagynénjénél lakik albérletben. Rudolfnak hívják. Ó, Rudolf!

Luise ezenközben nemzetest játszik a barátnőivel. De valahogy nincs igazán benne a dologban. Gyakran körülnéz, mintha keresne valakit. Nem találja.

Trude megkérdezi:

- Szóval mikor harapod le már az új lány orrát?

- Ne légy ilyen hülye! - mondja Luise.

Christine meglepetten bámul rá.

- No nézd csak! Azt hittem, dühös vagy rá.

- Elvégre mégsem haraphatom le az orrát mindenkinek, akire dühös vagyok - jelenti ki Luise hűvösen. - Különbözik pedig, ha tudni akarjátok, *egyáltalán* nem is vagyok rá dühös.

- Tegnap még voltál! - makacskodik Steffie.

- De mennyire - tódítja Monika. - Vacsorakor úgy sípcsonton rúgtad az asztal alatt, hogy majdnem sírva fakadt.

- Nahát akkor - szögezi le Trude látható elégtétellel.

Luise fölberzenkedik.

- Ha nem hagyjátok rögtön abba - kiáltja haragosan -, ti is kaptok egyet a sípcsontotokba! - Azzal sarkon fordul és elrobog.

- Ez sem tudja, mit akar - véli Christine, és vállat von.

Lotte, copfjain virágkoszorúcskával, egymagában ül a réten, s egy második koszorú kötésével foglalatoskodik. Egyszer csak árnyék vetődik a kötényére. Föltekint.

Luise áll előtte, s zavartan és tétován egyik lábáról a másikra áll.

Lotte megkockáztat egy vékonyka mosolyt. Alig is látni. Voltaképpen csak nagyítóval.

Luise megkönnyebbülten visszamosolyog.

Lotte magasra emeli a most kötött koszorút, és félénken kérdezi:

- Akarod?

Luise letérdel, és szenvedélyesen feleli:

Igen, de, csak ha te teszed a fejemre!

Lotte a fürtök közé nyomkodja koszorúját. Aztán bólint s hozzáfűzi:

- Szép!

Most tehát ott ül a két egyforma kislány a réten, egymás mellett, egyes-egyedül. Hallgatnak, és óvatosan összerosolyognak.

Luise nagyot sóhajt s megkérdezi:

- Haragszol még rám?

Lotte megrázza a fejét.

Luise a földre néz és kiböki:

- Olyan hirtelen jött! Az autóbusz! És aztán egyszerre csak te! Ekkora ijedség!

Lotte bólint.

- Ekkora ijedség - ismétli.

Luise előrehajlik.

- Tulajdonképpen irtó mulatságos, nem?

Lotte meglepetten tekint a pajkosan villogó szemekbe.

- Mulatságos? - Aztán halkán kérdezi: - Vannak testvéreid?

- Nincsenek!

- Nekem sincsenek - mondja Lotte.

Kettesben a mosdóba lopóztak, s most megállnak a nagy tükör előtt. Lotte csupa hév és buzgalom, hogy Luise fürtjeit fésűvel és kefével kibontsa.

- Luise felkiált:

- Juj!

- Maradsz nyugton? - szidja Lotte tréfás szigorral. - Mikor anyukád a hajadat fonja, nem szabad kiabálni!

- Nekem egyáltalán nincs is anyukám! - morog Luise. - Épp azért, juj, épp azért vagyok ilyen zajos gyerek, mondja apukám!

- Ő sose porolja ki a nadrágodat? - érdeklődik Lotte behatóan, miközben megkezdi a copf befonását.

- Dehogysis! Ahhoz ő túlságosan szeret engem!

- Nem akadály! - jegyzi meg Lotte igen bölcsen.

- És különben is teli van a feje.

- Elegendő, ha az egyik keze szabad!

Nevetnek.

Közben elkészülnek Luise copfjai, s a két gyerek égő szemmel néz a tükörbe. Az arcuk ragyog, mint a karácsonyfa. Két teljesen egyforma kislány néz a tükörbe! Két teljesen egyforma kislány néz vissza a tükörből!

- Mint két testvér! - suttogja Lotte lelkesen.

Megszólal az ebédgong.

- Ez lesz csak a multság! - kiáltja Luise. - Gyere!

Kirohannak a mosdóból. Kézen fogva.

A gyerekek régen az asztalnál ülnek. Csak Luise és Lotte helye üres.

Nyílik az ajtó, és megjelenik Lotte. Habozás nélkül leül Luise székére.

- Te - inti Monika. - Ez Luise helye! Gondolj a sípcsontodra!

A kislány csak vállat von, és enni kezd.

Az ajtó újra nyílik, és hű, a mindenit! Lotte még egyszer bejön! Arcizma se rándul, csak odalép az utolsó üres helyhez, és leül.

A többi kislánynak tátva marad szeme-szája. A szomszéd asztaloktól minden gyerek átbámul. Fel is állnak, és körültolongsz a két Lottét.

A feszültség csak akkor oldódik fel, mikor azok ketten elnevetik magukat. Egy perc sem telik belé s az egész terem visszhangzik a sokszólamú gyerekkacagástól.

Muthesiusné homlokát ráncolja.

- Miféle zenebona ez? - Feláll, és királyian büntető pillantásokkal vonul be a bolondos ujjongás közepébe. De amint fölfedezi a két copfos kislányt, haragja elolvad, mint a hó a napon. Jókedvűen kérdezi: - Most hát melyikötök Luise Palfy, s melyikötök Lotte Körner?

- Nem áruljuk el! - kacsint az egyik Lotte, és újra fölcsendül a vidám kacagás.

- De hát mindenre, ami szent! - kiáltja Muthesiusné tréfás kétségbeeséssel. - Akkor most mit csináljunk?

- Talán - indítványozza vidáman a második Lotte -, talán találja ki mégis valaki!

Steffie úgy hadonászik a levegőben, mint aki sürgősen föl szeretne mondani egy verset.

- Mondok valamit! - kiáltja. - Trude egy osztályba jár Luisével. Trudénak kell kitalálnia!

Trude tétován nyomul az események előterébe, vizsgálódva pillantgat egyik Lottéről a másikra, és tanácstalanul rázza a fejét. Utóbb azonban csibészes mosoly suhan át az arcán. Jól meghúzza a hozzá közelebb álló Lotte copfját - s a következő pillanatban egy pofon csattan el!

Arcához kapva kiáltja Trude lelkesen:

- Ez Luise!

S ezzel az általános vigasság elérte a tetőpontját.

Luise és Lotte engedélyt kaptak, hogy bemenjenek a faluba. A „kétszeres Lottét” okvetlenül meg kell örökíteni. Hadd küldjenek haza fényképeket! Lesz majd ámuldozás!

A fényképész, első megdöbbenése elmúltával, tökéletes munkát végzett. Hat különböző felvételt készített. Tíz nap múlva elkészülnek a levelezőlapok.

A feleségéhez meg így szólt, miután a lányok elmentek:

- Tudod mit? Küldök néhány másolatot valamelyik képeslapnak. Az újságokat néha érdeklí az efféle!

Kint a műterem előtt Luise ismét kibontja „buta” copfjait, mert a jókislányos hajviselet rontja kedélyállapotát. Mikor ismét rázhatja a fűtjeit, élénksége is visszatér. Lottét meghívja egy pohár limonádéra. Lotte vonakodik. Luise erőlyesen szól rá:

- Tessék szót fogadni! Apu tegnapelőtt friss zsebpénzt küldött. Indulás!

Kisétálnak hát az erdészlakhoz, leülnek a kertbe, limonádét isznak és beszélgetnek. Hiszen annyi a mesélni-, kérdezni- és válaszolnivaló, ha két kislány egyszer összebarátkozik!

A tyúkok csipegetve és kárálva futkosnak a vendéglő asztalai között. Egy öreg vadászkutya körülszaglássza a két vendéget, és egyetért jelenlétükkel.

- A te apukád már régen meghalt? - kérdezi Luise.

- Nem tudom - mondja Lotte. - Anyuka sosem beszél róla, és kérdezősködni nem merek.

Luise bólint.

- Én már egyáltalán nem is emlékszem az anyukámra. Régebben ott állt egy nagy képe apu zongoráján.

Egyszer észrevette, hogy nézem. Másnapra eltűnt a kép. Valószínűleg az íróasztalába zárta.

A tyúkok kárálnak. A vadászkutya szundikál. Egy kislány, akinek nincs apja, és egy kislány, akinek nincs anyja, limonádét iszik.

- Ugye, te is kilencéves vagy? - kérdi Luise.

- Igen - Lotte bólint. - Október 14-én leszek tíz.

Luise kiegyenesedik.

- Október 14-én?

- Október 14-én.

Luise előrehajolva suttogja:

- Én is!

Lotte tagjai megmerevednek.

A ház mögött kakas kukorékol. A vadászkutya utánakap egy döngicsélő méhnek. A nyitott ablakból kihallatszik az erdészné éneke.

A két gyerek megbűvölten néz egymás szemébe.

Lotte nagyot nyel, és az izgalomtól rekedten kérdi:

- És hol születted?

Luise halkán és oly tétován felel, mintha félne:

- Én Linzben.

Lotte megnyalja kiszáradt ajakát.

- Én is!

A kertben teljes csönd. Csak a fák legteteteje mozog. Talán a sors, amely most lebegett el a kert fölött, érintette őket szárnyaival?

Lotte lassan mondja:

- Van egy fényképem az... az én anyukámról a szekrényben.

Luise felugrik.

- Mutasd meg! - Cibálja a másikat le a székről, ki a kertből.

- Hé, hé! - kiáltja valaki fölháborodva. - Miféle új divat ez? - Az erdészné. - Limonádét inni és nem fizetni, mi?

Luise megijed. Remegő ujjakkal kotorászik apró erszényében, egy többszörösen összehajtogatott papírpénzt nyom az asszony kezébe, és fut vissza Lottéhoz.

- Ebből visszajár - harsogja az asszony. De a gyerekek nem hallják. Úgy rohannak, mintha az életükről lenne szó.

- Hát ezeknek mi bajuk? - dörmögi az asszony. Aztán bemegy a házba. Az öreg vadászkutya utána üget.

Lotte sebesen kotorászik a gyermekotthon szekrényében. A fehéreneműhalom alól elővesz egy fényképet, s az egész testében remegő Luise elé tartja.

Luise félénken és aggodalmasan néz a képre. Aztán átszellemül a tekintete. Szeme valósággal rátapad arra a női arcra.

Lotte várakozásteljesen fordul a másik gyerek felé.

Luise, kimerülten a boldogságtól, leereszti a képet, úgy suttogja:

- Az én anyukám!

Lotte átöleli Luise nyakát.

- A mi anyukánk! - A két kislány szorosán összesimul. A titok mögött, amely most bontakozott ki, új rejtélyek, más titkok várnak.

A gongszó végigzúg a házon. Gyerekek futnak le a lépcsőn, nevetgélve és zajongva. Luise vissza akarja tenni a képet a szekrénybe, de Lotte megfogja a kezét.

- Neked adom!

Ulrike kisasszony az irodában áll, az igazgatónő íróasztala előtt. Mindkét orcáján rákvörös, kerek foltok vannak az izgalomtól.

- Nem tudom magamban tartani! - böki ki. - El kell mondanom önnek! Csak tudnám, hogy mit tegyünk!

- Nana - mondja Muthesiusné -, hát mi nyomja úgy a szívét, kedvesem?

- Nem asztrológiai ikrek!

- Ugyan kik? - kérdi Muthesiusné mosolyogva. - Az angol király meg a szabó?

- Nem! Luise Palffy meg Lotte Körner! Utánanéztam a felvételi könyvben. Mind a ketten egyazon napon születtek Linzben! Ez nem lehet véletlen!

- Valószínűleg nem véletlen, kedvesem! Erről nekem is megvannak a magam gondolatai.

- Ön tehát tudja? - kérdezi Ulrike kisasszony, és levegő után kapkod.

- Természetesen! Mikor a kis Lotte megjött, s én megkérdeztem és beírtam az adatait, összehasonlítottam őket Luise születésnapjával és születési helyével.

Ez némileg kézenfekvő volt. Nemde?

- Igen, igen. És most mi történik?

- Semmi.

- Semmi?

- Semmi! Amennyiben maga nem tartaná a száját, levágom a fülét, kedvesem.

- De...

- Semmi de! A gyerekek mit sem sejtenek. A gyerekek az imént fényképeztették le magukat, és a képecskéket haza fogják küldeni. Ha ily módon kibogozódnak a szálak, ám jó! De maga meg én őrizkedni fogunk attól, hogy a sors szerepét játsszuk. Köszönöm a megértését kedvesem. Most pedig, kérem, küldje be hozzám a szakácsnőt.

Ulrike kisasszony nem vág különösebben szellemes arcot, midőn az irodát elhagyja. Egyébként ez teljesen szokatlan is lenne tőle.

HARMADIK FEJEZET

*Új világrészek fölfedezése. Rejtély rejtély hátán. A kettéosztott keresztnev.
Egy komoly fénykép meg egy vidám levél. Steffie szülei válnak. Szabad-e
gyermekeket elfelezni?*

Az idő múlik. Mit is tehetne mást?

Elhozta-e a két kislány a fényképeket a faluból, Eipeldauer úrtól? Réges-rég! Érdeklődött-e kíváncsian Ulrike kisasszony, hogy a fényképeket hazaküldték-e már? Réges-rég! Bólintottak, igent mondtak-e erre Luise és Lotte? Réges-rég!

És ugyanilyen régen hevernek ugyanezen fényképek, apró darabokra tépve az üvegzöld Tó-Bühli Bühl-tó fenekén. A gyerekek hazudtak Ulrike kisasszonynak! Titkukat maguknak akarják megtartani! Kettesben akarják rejtegetni, és - talán - kettesben feltárni! Aki túlságosan közel férköznék a titkolózásaikhoz, azt kíméletlenül rászedik. Nem megy másként. Még Lottét sem furdalja a lelkiismeret. Ez pedig igazán sokat jelent.

A két lány újabban elválaszthatatlan. Trude, Steffie, Monika Christine s a többiek néha mérgesek Luisére, és féltékenyek Lottéra. Mi haszna? Semmi, de semmi! Vajon hol bujkálhatnak most is? Az öltözőben bujkálnak. Lotte két egyforma kötényt vesz elő a szekrényből, az egyiket a testvéreinek adja, miközben pedig maga elé köti a másikat, így szól:

- Ezeket a kötényeket Oberpollingernél vette anyuka.

- Aha - mondja Luise -, az az áruház a Neuhauser utcában, a... hogy is hívják a kaput?

- Karl-kapu!

- Persze, a Karl-kapunál!

Már kölcsönösen jól kiismerik magukat a másik fél életkörülményeit, iskolatársnőit, szomszédait, tanítónőit és lakását illetően. Hiszen Luisének oly iszonyúan fontos minden ami anyukával összefügg! Lotte meg majd eleped, hogy mindent, de mindent meghalljon apukáról, amit csak a testvére tud! Napról napra egyébről sem beszélnek. Még esténként is órák hosszat sugdolóznak az ágyban. Mindketten egy másik, egy vadonatúj világrészt fedeznek föl. Hiszen az, amelyiket mostanáig fogott be az ő gyerek-égboltjuk - mint hirtelen kiderült -, csupáncsak egyik fele a világuknak.

Amikor meg éppen nem azzal foglalkoznak, hogy - az egész áttekintése végett - ezt a két fél részt nagy buzgón összeillesszék, akkor egy másik téma izgatja, egy másik titok gyötri őket: miért nincsenek együtt a szüleik?

- Először természetesen összeházasodtak - magyarázza Luise századszor. - Aztán lett két kislányuk. És mert anyut Luiselotténak hívják, az egyik gyereket Luisének, a másikat Lotténak keresztelték. De hiszen ez eddig nagyon szép! Akkor még kellett hogy kedveljék egymást, nem?

- Biztosan - mondja Lotte. - De utóbb nyilván veszekedtek. És különváltak. Minket magunkat pedig ugyanúgy kettéosztottak, mint előzőleg anyu nevét!

- Igazság szerint meg kellett volna kérdezniük bennünket, hogy engedélyezzük-e az elfelezést!

- Akkor még nem is tudtunk beszélni!

A két testvér tehetetlenül mosolyog. Aztán egymásba karolnak, és kimennek a kertbe.

Megjött a posta. Mindenütt, fűben kerítésen és kerti padokon kislányok kuporognak, és leveleket tanulmányoznak. Lotte egy harmincöt év körüli férfi fényképét tartja a kezében, és gyöngéden szemléli édesapját. Tehát ilyen! És *ezt* érzi az ember a szívében, ha valódi, élő apja van.

Luise felolvassa, amit apa írt:

- „Édes, egyetlen gyermekem!” - Ilyen szélhámos - pillant fel a kislány. - Egyetlen... mikor pontosan tudja, hogy ikrei vannak! - Aztán tovább olvas: - „Hát már egészen elfelejtetted családfőd külsejét, hogy feltétlenül s méghozzá a szünidő végén, fényképet akarsz tőle? Először egy gyerekkori képet akartam elküldeni. Olyat, amelyiken csupasz babaként fekszem egy jegesmedvebőrön. De azt írod, hogy okvetlenül vadonatúj képnek kell lennie! Na, erre rögtön elszaladtam a fényképészhez, noha tulajdonképpen egy csöpp időm sem volt, és pontosan elmagyaráztam neki, hogy miért kell oly sürgősen a kép. Különb - mondtam neki - az én Luisém nem ismer meg, ha érte megyek a vasúthoz. Ezt szerencsére be is látta, így tehát még idejében megkapod a képet. Remélhetőleg az üdülőben nem táncolsz úgy a nevelőnök fején, mint apádén szoktál, aki ezerszer csókol, és nagyon vágyik utánad!”

- Szép - mondja Lotte. - És mulatságos! Pedig a képen olyan komolynak látszik!

- Valószínűleg restelt a fényképész előtt nevetni - véli Luise. - Mások előtt mindig szigorú képet vág. De ha egyedül vagyunk, nagyon mókás szokott lenni.

Lotte szorongatja a képet.

- Csakugyan megtarthatom?

- Természetesen - mondja Luise -, hiszen azért kértem tőle!

A pufók Stefie levéllel a kezében a padon ül, és hangtalanul sír.

A könnyek kifogyhatatlanul peregnek alá a gömbölyű, mozdulatlan gyermekarcon.

Trude arrafelé ballag, kíváncsian megáll, mellé ül, és várakozóan nézi Steffie-t.

Christine is odamegy, s leül a másik oldalra. Luise és Lotte közelednek, aztán megállnak.

- Valami bajod van? - kérdezi Luise.

Steffie hangtalanul sír tovább. Hirtelen lesüti a szemét, halkan feleli:

- Elválnak a szüleim!

- Micsoda disznóság! kiált Trude. - Előbb elküldenek nyaralni, aztán ilyesmit csinálnak! A hátad mögött!

- Azt hiszem, hogy a papa egy másik nőt szeret - zokogja Steffie.

Luise és Lotte gyorsan továbbmennek. A hallottak szörnyen felkavarják őket.

- Ugye, a mi apánknak nincs új felesége? - kérdezi Lotte.

- Nincs - feleli Luise. - Arról tudnék.

- Talán olyan van, akivel nincs összeházasodva? - kérdezi Lotte habozva.

Luise megrázza a fűtjeit.

- Ismerősei természetesen vannak. Nők is. De egyiket sem tegezi! Hanem mi lehet anyukával? Van anyukának valaki... valaki jó barátja?

- Nincs - véli Lotte teljes biztonsággal. - Anyunak csak én vagyok meg a munkája, egyebet nem akar az élettől, azt mondja.

Luise meglehetősen tanácstalanul néz a testvéreére.

- Jó, de hát akkor miért váltak el?

Lotte gondolkodik.

- Ők talán nem is mentek a bíróságra, mint Steffie szülei akarnak.

- Miért van apu Bécsben, anyu meg Münchenben? - kérdi Luise. - Miért felezték el bennünket?

- Miért? - folytatja Lotte tépelődve. - Miért nem beszéltek el soha nekünk, hogy egyáltalán nem vagyunk egyetlenek, hanem voltaképpen ikrek? És miért nem mondta el neked apu, hogy anyu él?

- Anyu meg elhallgatta előttem, hogy apu él! - Luise csípőre vágja a kezét. - Szép kis szüleink vannak, mi?

Na, várj csak, ha mi egyszer elhegedüljük nekik a véleményünket! Meg lesznek lepve!

- Azt nekünk egyáltalán nem is szabad - véli Lotte félénken. - Hiszen mi csak gyerekek vagyunk!

- *Csak?* - kérdezi Luise, és fölveti a fejét.

NEGYEDIK FEJEZET

Töltött palacsinta, de borzasztó! A titokzatos füzetek. Iskolába menés és jóéjt puszik. Az összeesküvés. A kerti ünnepély mint főpróba. Búcsú a Bühl-tavi Tó-Bühltől.

Közeledik a szünidő vége. A szekrényekben leapadtak a friss fehérműhalmok. A szomorúság, hogy rövidesen itt kell hagyni az üdülőt, együtt növekszik azzal az örömmel, hogy viszont haza lehet menni.

Muthesiusné az utolsó napon egy kis búcsúünnepélyt tervez. Az egyik kislány édesapja, aki áruház-tulajdonos, nagy láda lampiont, füzért és még sok egyéb holmit küldött. A nevelőnők s a gyerekek már javában buzgólkodnak, hogy a verandát s a kertet kellőképpen feldíszítsék. Konyhalétrákat hurcolnak fától fáig a lomb közé, tarka lámpásokat aggatnak, füzéretet fonogatnak az ágakra, s egy nagy, hosszú asztalon tombolát készítenek elő. Mások meg apró cédulákra nyereményszámokat írnak. Az első főnyeremény: egy pár görkorcsolya!

- Hol vannak tulajdonképpen a Fürtök meg a Copfok? - kérdi Ulrike kisasszony. (Így hívják újabban Luisét meg Lottét.)

- Ó! - legyint Monika rosszallóan. - Nyilván a fűben ülnek valahol, és fogják egymás kezét, nehogy széjjelfújja őket a szél!

Az ikrek azonban nem a fűben ülnek valahol, hanem az erdőszlak kertjében. S nem is fogják egymás kezét - erre a legcsekélyebb idejük sincs -, hanem jegyzetfüzetkék vannak előttük, ceruza a kezükben, s e pillanatban ezt diktálja Lotte a szorgalmasan körmölő Luisének:

- Legjobban a marhahúslevest szereti anyu, vékony metélt tésztával. A marhahúst Huber hentestől veszed. Negyed kiló levest, szép kövret.

Luisse fölkapja a fejét.

- Huber hentes, Max Emanuel utca, Prinz Eugen utca sarok - darálja.

Lotte elégedetten bólint.

- A szakácskönyv a konyhaszekrényben van, a legalsó polcon, egész balra. És a könyvbe bele van téve minden recept, amit csak tudok.

Luisse jegyez: „Szakácskönyv: ...konyhaszekrény... alsó polc... egész balra...” Aztán felkönyökölve mondja:

- A főzéstől pokolian félek! De ha az első napokban elrontom, talán mondhatom, hogy a szünidőben elfelejtettem, nem?

Lotte tétován bólint.

- Különben rögtön meg is írhatod nekem, ha valami nem sikerül. Mindennap elmegyek a postahivatalba, és megkérdezem, hogy jött-e valami.

- Én is - mondja Luise. - Csak minél gyakrabban írd. És egyél jó sokat az Imperialban! Apu mindig irtózatosan örül, ha ízlik nekem az ebéd.

- Rémes, hogy épp a töltött palacsinta a kedvenced! - dohog Lotti. - De hát hiába. Csak éppen jobban szerettem volna egy kis borjúszeletet vagy jó erős gulyást.

- Ha mindjárt első nap megeszel három palacsintát, esetleg négyet vagy ötöt, utána mondhatod, hogy egész életedre elegend volt belőle - javasolja Luise.

- Az jó - feleli a testvére, noha az öt palacsinta puszta gondolatára is forog a gyomra. De most ezzel sem törődik.

Aztán mindketten a füžeteikre hajolnak, és kölcsönösen kihallgatják egymást az osztálytársnők nevéből, az osztálybeli ülésrendből, a tanítónő szokásaiból és az iskolába vezető útból.

- Neked könnyebb dolgod van az iskolába menéssel, mint nekem - mondja Luise. - Egyszerűen szólsz Trudénak, hogy jöjjön érted az első napon. Ezt úgyis meg szokta tenni néha. Na és akkor egész kedélyesen elkocogsz mellette, és megjegyzed az utcasarkokat meg az egész mindenséget.

Lotte bólint. Hirtelen megijed.

- Azt még egyáltalán nem is mondtam, hogy lefekvéskor el ne felejts anyunak jóéjtpusztit adni!

Luise csak néz maga elé.

- Nem kell fölírnom. *Ezt* biztosan nem felejttem el!

Veszitek észre, mi készül itt? Az ikrek még mindig nem akarják elmondani a szüleiknek, hogy mindent tudnak. Nem akarják apát és anyát döntés elé állítani. Sejtik, hogy ehhez nincs joguk. Félnék is, hogy a szülők elhatározása azonnal és végleg szétrombolhatja a zsenge testvérboldogságot. Ám ahhoz még kevésbé volna szívük, hogy úgy utazzanak haza, mintha mi sem történt volna. Hogy továbbra is azon a térfélen éljenek, melyet a szülők megkérdezésük nélkül utaltak ki számukra. Nem! Szóval: itt összeesküvés folyik. A sóvárgás és kalandvágy ébresztette fantasztikus terv a következő: a két testvér ruhát, hajviseletet, bőröndöt, kötevényeket és lakóhelyet akar cserélni! Luise, mintha Lotte lenne, jókislányos copfokkal (és egyébként is jókislányságra elszántan) anyukához akar „hazatérni”, akit csupán egyetlen fényképről ismer. Lotte meg kibontott hajjal és oly vidáman s élénken, ahogy csak bír, apához fog utazni Bécsbe.

Az eljövendő kalandok előkészületei alaposak. A füzetkék zsúfolva vannak jegyzetekkel. A gyerekek *poste restante*¹ fognak levelezni, ha baj van, vagy ha fontos, előre nem látott események következnének be.

Talán közös megfigyeléssel még azt is sikerül kibogozniuk végül: miért élnek voltaképpen különváltan a szülők? S talán egy szép, egy gyönyörű napon utóbb még mindketten együtt és mindkét szülővel... - de idáig már alig is mernek gondolni, hát még beszélni róla!

Az elutazás előestjének kerti ünnepélyét szemelték ki főpróbául. Lotte fürtös, izgó-mozgó Luiseként érkezik. Luise megjelenik mint jókislányos, copfos Lotte. És mindketten kitűnően játsszák a szerepüket. Senki semmit nem vesz észre! Még Trude sem, Luise bécsi osztálytársnője. Mindkettőjüket szörnyen szórakoztatja, hogy a másikat jó hangosan a saját, odaajándékozott keresztnévén szólíthatja. Lotte széles jókedvében cigánykerekeket hány. Luise meg oly szelíd és csöndes, mint aki kettőig se tud számolni, és nem sok vizet zavar.

Csillognak a nyári fák a lampionok, hintáznak a füzérek az esti szellőben. Az ünnepély s a szünet végére jár. A tombolanyereményeket kiosztják. Steffie, szegény ördögöcske nyeri az első díjat, a görkorcsolyát. (A sovány vigasz is jobb a semminél!)

¹ Francia kifejezés. Ejtst: poszt resztant. Jelentése: postán maradó küldemény, amelyet a címzett vesz át

A testvérek, szerepükhöz híven, az elcsereált ágyakban alszanak, s izgalmukban vad dolgokat álmodnak. Lottét például a bécsi pályaudvaron édesapjának egy kétszeres életnagyságú fényképe várja, mellette pedig fehér sapkás hotelszakács áll egy taliga gőzölgő töltött palacsintával - brrr!

Másnap reggel, kora hajnalban, a Bühl-tavi Tó-Bühl vasútállomására két ellentétes irányból érkező vonat fut be. Tucatszám kapaszkodnak fel a kislányok, nagy karattyolással, a szakaszokba.

Lotte mélyen kihajol az ablakból. A másik vonat ablakából Luise integet. Bátorítóan mosolyognak egymásra. Szívük dobog. A lámpaláz növekszik. Ha a mozdonyok most nem sisteregnének és köpködnének - a kislányok talán az utolsó pillanatban mégiscsak...

De nem, a menetrendé a szó. Az állomásfőnök fölemeli kormánypalcáját. A vonatok egyszerre mozdulnak meg. Gyerekkezek integetnek.

Lotte Luiseként utazik Bécsbe.

Luise pedig Lotteként Münchenbe.

ÖTÖDIK FEJEZET

Gyermek a bőröndön. A magányos bácsik az Imperialban. Pepikéről s az állatok csalhatatlan ösztönéről. Luise megkérdezi: integethet-e az Operában. Számolási hibák a háztartási könyvben. Shirley Temple nem nézhette meg a saját filmjeit. Palffy karmester úr bonyolult lelki élete.

München. Főpályaudvar, 16-os vágány. A mozdony megáll, és levegő után kapkod. Az utazók áradatában viszontlátás-szigetek képződnek. Kislányok ölelgetik sugárzó szüleiket. A sok, boldogan meghatott kérdésben el is felejtik, hogy még nincsenek otthon, csak a pályaudvaron.

Lassanként mégiscsak kiürül a peron. Utóbb már csupán egyetlenegy gyerek áll ott, egy copfos gyerek, szalaggal a hajfonataiban. Tegnapig fűtöket viselt. Tegnapig Luise Palffynak hívták.

A kislány végül is lekuporodik a bőröndre, és erősen összeszorítja a száját. Idegen város pályaudvarán várni egy anyát, akit csak fényképről ismerünk, s aki nem jön - csöppet sem gyerekjáték!

Luiselotte Palffyt - aki Körner lány volt, s hat és fél éve, vagyis válása óta ismét Luiselotte Körnernek nevezi magát - a Müncheneri Képesújság kiadóhivatalában, ahol ő a képszerkesztő, feltartotta az időszerű oldalak részére frissen beérkezett anyag.

Végre elcsípett egy taxit. Végre kiharcolt egy peronjegyet. Végre elérte - távfutással - a 16-os vágányt.

A peron üres.

Nem! Legesleghátul ül egy gyerek egy bőröndön. A fiatalasszony úgy száguld végig a vágány mentén, mint egy tűzoltókocsi.

Egy kislánynak, aki egy bőröndön kuporog, reszket a térde. Sosem sejtett érzés ragadja meg a gyerekszívet. Hiszen ez a fiatal, boldogságtól sugárzó, ez a valóságos, pergő-forgó, eleven asszony: az ő édesanyja!

- Anyuka!

Luise elébe rohan, és kitárt karral a nyakába ugrik.

- Én kicsi gazdasszonykám - suttogja a fiatalasszony könnyek között. - Végre, végre visszakaptalak!

A kis gyerekszáj szenvedélyesen csókolgatja a puha arcot, a gyöngéd szemeket, anyuka ajkát, haját, csinos kalapkáját is, igen, a kalapkát is!

A bécsi Imperial Szálló éttermében, söntésben és konyhában egyaránt jóindulatú izgalom uralkodik. A törzsvendégek és alkalmazottak kedvence, Palffy operaházi karmester lánya ismét közöttük van!

Lotte, bocsánat Luise, szokása szerint a törzsszéken ül, két magas párnán, és halálmegvető bátorsággal eszi a töltött palacsintát.

A törzsvendégek egymás után járulnak az asztalához, megsimítják a kislány fürtjeit, gyöngéden vállon veregetik, megkérdezik, hogy tetszett neki az üdülő, úgy vélik, hogy Bécsben a papánál azért biztosan mégis a legjobb, mindenféle ajándékot raknak az asztalra: cukorkát, csokoládét, pralinét, színes ceruzát, igen, valaki még egy régimódi varrodobozt is kivesz a zsebéből, s zavartan mondja, hogy még a boldogult nagymamájáé volt - aztán odaköszön a karmesternek, és visszavándorolnak asztalaikhoz. Ma végre ismét ízleni fog az ebéd a magányos bácsiknak!

Persze legjobban magának a karmester úrnak ízlik. Ő, aki mindig oly sokat hangoztatta, hogy az „igazi művésztermészetnek” magányra van szüksége, és aki lezajlott házasságát mindig polgári botlásnak minősítette, ma szívében igen-igen „művésztlenül” meleg és családias. És mikor a lánya félénken mosolyogva megfogja a kezét, mintha aggódnék, hogy apja netán megszökhet, akkor gombócot érez a torkában, jóllehet éppen marhahúst eszik!

Jaj, és már megint erre sündörög a Franz nevű pincér egy új adag palacsintával!

Lotte megrázza fürtjeit.

- Nem bírok többet, Franz bácsi!

- De Luise! - szól szemrehányóan a pincér. - Még csak az ötödik!

Miután Franz bácsi enyhe bánattal s az ötödik palacsintával visszavitorlázott a konyhába, Lotte összeszedi a bátorságát, s így szól:

- Tudod mit, apu, holnaptól fogva mindig azt eszem, amit te!

- Ohó! - kiáltja a karmester úr. - És ha füstölt húst eszem? Azt ki nem állhatod. Még rosszul is leszel tőle!

- Ha füstölt húst eszel - mondja a kislány megtörten -, akkor majd újra palacsintát kérek. (Hiába, nem olyan egészen egyszerű dolog az ember saját testvérének lenni!) És most?

És most megjelenik doktor Strobl udvari tanácsos Pepikével. Pepike a kutyája.

- Nézd csak, Pepike - mondja az udvari tanácsos úr mosolyogva -, ki van itt megint! Menj oda, és üdvözlödd Luisert!

Pepike megcsóválja a farkát, és buzgón üget Palffyék asztalához, hogy Luisét, régi barátnőjét üdvözlje.

Igen ám, fityiszt, sőt kutyafityiszt! amint az asztalhoz ér Pepike, megszaglássza a kislányt, és üdvözlés nélkül, sürgősen visszavonul az udvari tanácsos úrhoz.

- Micsoda hülye állat - jegyzi meg amaz haragosan. - Nem ismeri meg a legjobb barátnőjét! Mert néhány hétig vidéken volt. Az emberek meg csak beszélnek nagy képűen az állatok csalhatatlan ösztönéről!

Lotti azonban ezt gondolja magában: „Szerencse, hogy az udvari tanácsosok nem olyan okosak, mint a kutyák!”

A karmester úr és leánya, megrakodva a törzsvendégek ajándékaival, a bőrönddel, a babával és a fürdőtáskával, hazaérkeztek a Rotenturm utcába. Resi, Palffy házvezetőnője a viszontlátás örömétől egyáltalán nem bírt magával.

De Lotte tudja Luisétől, hogy Resi hamisjóság, és a handabandázása csak komédia. Apu természetesen nem veszi észre. A férfiak sosem vesznek észre semmit!

Apu egy jegyet halász elő a tárcájából, lányának adja, s így szól:

- Ma este Humperdinck *Jancsi és Juliskáját* vezényelem. Resi elkísér a színházba, és a végén érted megy.

Lotte sugárzik. - Látlak majd a helyemről?

- Persze!

- És te odakukucskálsz hozzám néha?

- Magától értetődik!

- És integethetek egy picit, ha odakukucskálsz?

- Még vissza is integetek, Luise!

Ekkor megszólal a telefon. Egy női hang beszél. Apa meglehetősen kurtán válaszol, de amint a kagylót letette, igen sürgős lett a dolga. Néhány órára egyedül kell maradnia, igen, igen, zenét kell szereznie. Utóvégre nem csupán karmester ő, hanem zeneszerző is. Zenét szerezni pedig nem és nem tud otthon. Nem, ezért van egy műterme a körúton. Tehát...

- Viszontlátásra holnap délben az Imperialban!

- És szabad integetnem az Operában, apu?

- Természetesen, gyermekem. Miért is ne?

Csók a komoly gyermekhomlokra. Kalap a bolondos művészfejre.

Az ajtó becsapódik.

A kislány lassan az ablakhoz megy, és búsan gondolkozik az életen. Anyunak nem *szabad* otthon dolgoznia. Apu nem *tud* otthon dolgozni. Nehéz az embernek a szüleivel!

De minthogy ő - hála az anyai nevelésnek - határozott és gyakorlati kis ember, igen hamar szögre akasztja a merengést, felfegyverzi magát a jegyzetfüzetével, és Luise adatai nyomán megkezd a szép, bécsi barokk stílusú lakás módszeres fölfedezését szobáról szobára. Miután a fölfedező utat befejezte, régi szokása szerint a konyhaasztalhoz ül, és az ott heverő háztartáskönyvben utánaszámol a kiadási rovatoknak.

Két dolog tűnik fel neki. Először is az, hogy Resi, a házvezetőnő majdnem minden oldalon elszámítja magát. Másodszor is az, hogy mindenkor a saját javára téved!

- Hát ez meg micsoda? - áll meg Resi a konyhaajtóban.

- Átnéztem a könyvedet - mondja Lotte halkán, de határozottan.

- Miféle új divatok ezek? - kérdi Resi mérgesen. - Számolj te csak az iskolában, odavaló az efféle!

- Ezentúl mindig átnézem - nyilvánítja ki a gyerek szelíden, és leugrik a konyhaszékről. - iskolában tanulunk, de nem az iskolának - mondta a tanító néni.

- És emelt fővel vonul ki az ajtón.

Resi elképedve bámul utána.

Igen tisztelt kisebb és nagyobb olvasók! Most már attól tartok, lassanként ideje, hogy kissé beszámoljunk Luise és Lotte szüleiről. Mindenekelőtt pedig arról, hogyan került sor annak idején a válasukra. Ha a könyvnek ezen a pontján egy felnőtt belepillantana a vállatok felett a szövegbe, és így kiáltana: „Nahát, ez az ember! Mindenre, ami szent: hogyan beszélhet ilyen dolgokról a *gyerekeknek*!” - akkor, kérlek, olvassátok fel neki a következőt:

Shirley Temple hét-nyolc éves korában már világszerte híres filmszínés volt, és a filmgyárak sok millió dollárt kerestek rajta. Ha azonban Shirley Temple meg akart nézni egy Shirley Temple-filmet az édesanyjával, nem engedték be a moziba. Túl fiatal volt. Megnéznie tilos volt a filmeket. Csak *szerepelnie* lehetett bennük. Azt engedélyezték. Ahhoz elég idős volt.

Ha a felnőtt, aki a vállalatok felett kukucskált, a Shirley Temple példáját és az összefüggést Luise és Lotte szülei és válásuk között nem értette meg, akkor adjátok át neki meleg üdvözlőlevelet s azt az üzenetet, hogy a világon nagyon sok az elvált szülő, és nagyon sok a gyerek, aki szenved ettől! És nagyon sok olyan gyerek is van, aki attól szenved, hogy a szülők *nem* váltak el! Ha pedig a gyerekek engedélyezik, hogy ezektől az állapotoktól szenvedjenek, akkor mégiscsak túlságosan finomkodó, no meg kifordított dolog, hogy ne beszéljünk vele arról értelmes, érthető formában!

Tehát Ludwig Pálffy karmester úr művész, a művészek pedig köztudomásúlag különös élőlények. Igaz ugyan, hogy ő nem hord széles karimájú kalapot meg lobogó nyakkendőt. Sőt ellenkezőleg, pedánsan öltözködik, csinosan és majdnem elegánsan.

Hanem a lelki élete! Az bizony bonyolult. Ó, az ő lelki életének megvan a maga csínja-bínja! Ha zenei ötlete támad, annak lejegyzéséhez és kidolgozásához azon nyomban egyedül kell maradnia. Ilyen ötlete pedig lehetőleg valamely nagyszabású vendégségben támad. „Ugyan hová tűnt Pálffy?” - kérdezi akkor a házigazda. Erre így felel valaki: „Bizonyára észébe jutott valami!” A házigazda savanyúan mosolyog, magában meg ezt gondolja: „Faragatlan kamasz! Hát lehet egy ötlet miatt elszaladni?” Pálffy karmester megmutatja, hogy lehet.

Ő a tulajdon lakásából is elszaladt, mikor még nős volt, fiatal, szerelmes, becsvágyó, boldog és bolond egyszerre, akkoriban. S kivált, mikor a kis ikrek éjjelnappal kukorékolnak a lakásban, a bécsi filharmonikusok meg először mutatták be az Első Zongoraversenyét - akkor egyszerűen elvitette a zongorát egy körúti műterembe, melyet művészi kétségbeesésében bérelt ki.

És mivel akkoriban igen sok ötlete támadt, már csak hébe-hóba járt haza a feleségéhez s az ordítózó ikrekhez.

Az alig húszéves Pálffyné - született Luiselotte Körner - ezt nem találta valami kedélyesnek. Midőn pedig alig húszéves fülébe jutott az is, hogy férjeura a műteremben nem csupán hangjegyeket pingál, hanem opera-énekesnőkkel - akik őt szerfölött aranyosnak találják - szerepeket gyakorol, akkor felháborodva benyújtotta a válópert.

Most aztán a teremtő magányért olyannyira aggódó karmester úr remekül kint volt a vízből. Annyit lehetett egyedül, amennyit csak akart. A válás után rámaradt ikret ellátta a Rotenturm utcában egy derék gyermeklány. Ővele meg a körúti műteremben - amint oly sóváran áhította - nem törődött a kutya sem.

Egyszer csak ez sem tetszett neki. Ó, ezek a művészek! Igazán maguk sem tudják, hogy mit akarnak. Mindenesetre szorgalmasan komponált és vezényelt, s évről évre híresebb lett. Azonfelül ha a nagy szabadságtól megcsömörlött, átmehetett a másik hajlékába, és játszhatott Luisével, a kislánykájával.

Ha a müncheni hangversenyeken Ludwig Pálffy új műveit játszották, Luiselotte Körner rendszerint vásárolt egy jegyet, s lehajtott fejjel üldögélve valamelyik oleszó, hátulso sorban, mindig megérezte elvált férjének zenéjéből, hogy az nem lett boldog. Sikerei ellenére sem. És magánya ellenére sem.

HATODIK FEJEZET

*Hol van Wagenthalerné boltja? Ugyan! A főzést nem lehet elfelejteni!
Lotte integet az Operában. Pralinéső. Az első éjszaka Münchenben és az
első éjszaka Bécsben. A különös álom, melyben Gerlach kisasszony
boszorkányként szerepel. Szülőknek mindent szabad. Nefelejcs München 18!*

Luiselotte Körner éppen csak hazavihette lányát a Max Emanuel utcai csöpp lakásba. Aztán nagyon nem szívesen, de sürgősen vissza kellett mennie a kiadóhivatalba. Dolga van, s a munka nem várhat.

Luise, azaz nem, Lotte, tanulmányi szempontból röviden körülnézett a lakásban. Aztán fogta a kulcsot, erszényt s egy szatyrot. Most pedig bevásárol.

Huber hentesmesternél a Prinz Eugen utca sarkán vesz egy negyed kiló leveshúst - szép kövéret, némi vesével és csonttal.

Ezután görcsösen keresi Wagenthalerné vegyeskereskedését, hogy leveszöldséget, metélt tésztát és sót vásároljon.

Anni Habersetzer meg nem kevésbé csodálkozik, hogy osztálytársnője, Lotte Körner, az utca közepén áll, és szörnyű igyekezettel lapozgat egy jegyzetfüzetben.

- Az utcán csinálod a leckét? - kérdezi kíváncsian. - Hiszen ma még szünidő van!

Luise meghökkenten bámul a kislányra. Elég buta dolog is, ha az embert megszólítja valaki, akit soha életében nem látott, és mégis pontosan ismernie kell! Végül is összeszedi magát:

- Szervusz! - így vidáman. - Jössz velem? Wagenthalernéhoz megyek leveszöldségért. - Azzal karon fogja a másikat - csak legalább a keresztnévét tudná annak a szeplős jószágnak -, és anélkül hogy az észrevenné, elkalauzoltatja magát vele Wagenthalerné boltjához.

Wagenthalerné természetesen örül, hogy Lotti megjött a vakációból, s méghozzá ilyen szép, piros arccal.

A bevásárlás megtörténtével mindkét kislány kap egy szem cukrot, továbbá megbízást, hogy meleg üdvözlőlevelet adjanak át Körner és Habersetzer mamának.

Egy kő esik le Luise szívére. Szóval a szeplőst Anni Habersetzernek hívják. (A jegyzetfüzetben ez olvasható: „Anni Habersetzer: háromszor voltam vele haragban, kisebb gyerekeket pofoz, különösen Ilse Mercket, a legkisebbet az osztályban.”) Nos, ezzel már lehet kezdeni valamit!

Búcsúzásnál tehát így szól Luise a kapuban:

- Mielőtt elfelejteném, Anni, háromszor voltam haragban veled Ilse Merck miatt, tudod. Legközelebb már nemcsak megharagszom, hanem... - Egyértelmű mozdulatot tesz, aztán elrobog.

„Majd meglátjuk - gondolja Anni dühösen. - Mindjárt holnap meglátjuk! Úgy látszik, ennek az agyára ment a nyaralás!”

Luise főz. Maga elé kötötte anyu egyik kötényét, s a gáztűzhelytől, melynek lángjain fazekak állanak, az asztalig, melyen nyitva hever a szakácskönyv, ide-oda pörög, mint egy pörgettyű. Emelgeti a fedőket. Mikor a forró víz kifut, összerázkódik. Mennyi só kell a tésztaavízbe? „Fél

evőkanálnyi!” Mennyi törött bors a húsrá? „Egy csipetnyi!” De minden szentekre, mennyi az: egy csipetnyi? Aztán: „Szerecsendiót reszelni!” Hol bujkál a szerecsendió? És hol a reszelő?

A kislány fiókokban kotorász, székekre mászik, minden tartályba benéz, rámered a faliórára, leugrik a székről, megragad egy villát, fölemel egy fedőt, megégeti az ujját, nyávog egyet, beleszurkál a villával a marhahúsba - nem, még nem elég puha!

A villával a kezében földbe gyökerezik a lába. Mit akart éppen keresni? Ahá! A szerecsendiót meg a reszelőt. Ohó, és mi pihen itt békésen a szakácskönyv mellett? A leveszöldség! Uramfia! Azt még meg kell tisztítani és beletenni a húslevesbe! El tehát a villával, s ide a kést! Vajon kész-e már a hús? És hol a szerecsenreszelő meg a... azaz a szerecsendió meg a reszelő? A leveszöldséget előbb meg kell mosni a vízvezetéknél. És le is kell kapargatni. Au, természetesen nem szabad közben az ujjba belevágni! És ha a hús megpuhult, ki kell venni a fazékból. És hogy utóbb leszűrjük a levest a csonttól, ehhez levestűrő kell! És fél óra múlva jön anyu! És húsz perccel előbb forró vízbe kell dobni a metéltet! És milyen ez a konyha! És a szerecsendió! És a levestűrő! És a reszelő! És a... és a... és a...

Luise leroskad a konyhaszékre. Jaj, Lotti! Nem könnyű a te testvérednek lenni! Ó, Imperial Szálló... ó, Strobl udvari tanácsos... ó, Pepike... Franz bácsi... És apu... apu... apu...

És az óra kérérlhetetlenül ketyeg.

Huszonkilenc perc múlva jön anyu! Huszonnyolc és fél perc múlva! Huszonnyolc perc múlva!

Luise elszántan ökölbe szorítja a kezét, és új tettekre emelkedik.

- No hiszen, nevetséges is lenne! - morog.

Ám a főzés sajátos dolog. Az elszántság ahhoz elég tán, hogy az ember levesse magát egy magas toronyból. De húslevest főzni metélttel, ahhoz több kell.

És midőn Körner mama fáradtan a napi hercehurcától hazatér, nem holmi mosolygó gazdasszonykát lel ám otthon, dehogyis! Egy zavart, megtört, kétségbeesett valakit talál, akinek sírásra görbült szájából ez csendül elő:

- Ne veszekedj, anyu! Azt hiszem, nem tudok többé főzni!

- De Lottim, a főzést nem lehet elfelejteni! - kiált fel csodálkozva anya. Viszont csodálkozásra nincs sok idő. Gyerekkönnyeket kell főlészárítani, húslevest ízesíteni, szétfőtt húst tálra tenni, tányérokat meg evőeszközt kiszedni a szekrényből, és még mi mindent!

Mikor végre bent ülnek a szobában, a lámpa alatt, és a levest kanalazzák, vigasztalóan mondja anyu:

- Tulajdonképpen nagyon jóízű, ugye?

- Igazán? - Félénk mosoly lopakodik a gyerekarcra. - Csakugyan?

Anyu bólint, és csöndesen visszamosolyog.

Luise föllélegzik, s egyszerre neki is úgy ízlik az étel, mint még soha életében! Az Imperial Szálló s a palacsinták ellenére is!

- Néhány napig most magam főzök - mondja anyu. - Közben majd szépen odafigyelsz. Akkor megint úgy fogsz tudni főzni, mint a szünidő előtt.

A kicsi buzgón és kissé pimaszul bólogat.

- Talán még jobban!

Ebéd után együtt mosogatnak. És Luise elmeséli, hogy milyen jó volt az üdülőben. De a kislányról, aki megtévesztésig hasonlított rá, egy árva szót se szól.

Lotti ezalatt Luise legszebb ruhájában üldögél a Bécsi Állami Operaház egyik első emeleti páholyának bársonykönyöklőjéhez tapadva, és égő szemekkel néz le a zenekarra, ahol Palffy karmester a *Jancsi és Juliska* nyitányát vezényli.

Milyen csodálatos is apuka frakkban! És hogy engedelmeskednek neki a zenészek! Pedig egész öreg bácsik is vannak köztük. Ha apu hatalmasan fenyegetőzik a pálcájával, olyan hangosan játszanak, ahogy csak bírnak. Ha meg azt akarja, hogy lecsöndesedjenek, úgy susognak csupán, mint az esti szellő. Hű, hogy félhetnek tőle! Pedig milyen jókedvűen integet föl a páholyba.

A páholy ajtaja kinyílik.

Elegáns fiatal hölgy suhog be leül a könyöklőhöz, és rámosolyog a fölpillantó gyerekekre.

Lotte félénken elfordul, s újra azt nézi, hogy idomítja apu a zenészeket.

A fiatal hölgy látcsövet vesz elő. Meg egy cukorkásdobozt. Meg egy műsort. Meg egy púdertartót. Abba sem hagyja, míg a bársonykönyöklő valóságos kirakattá nem válik.

A nyitány végével hangosan tapsol a közönség, Palffy karmester úr néhányszor meghajol. Aztán mialatt újból fölemeli a vezénylőpálcát, fölnéz a páholyba.

Lotte félénken int a kezével. Apu még gyöngédebben mosolygott, mint az előbb.

Ekkor észreveszi Lotte, hogy nemcsak ő maga integet, hanem a hölgy is mellette!

A hölgy apunak integet? Apu talán miatta mosolyog olyan gyöngéden? Egyáltalán nem is a kislánya miatt? Na és miért nem mesélt Luise az ismeretlen nőről? Talán csak nemrég ismeri apu? De hát akkor hogy szabad a nőnek olyan bizalmasan integetnie? A gyerek gondolatban jegyez: „Még ma írni Luisének. Tud-e valamiről. Holnap iskola előtt a postahivatalba! *Poste restante* feladni: Nefelejcs München 18.”

Aztán felgördül a függöny, s Jancsi és Juliska sorsa megköveteli az illő részvétet. Lotti lélegzete akadozik. Ott lent a szülők két gyermeküket az erdőbe küldik, hogy megszabaduljanak tőlük. Pedig szeretik a gyerekeket! Hogy lehetnek ilyen rosszak? Vagy nem is rosszak? Csak az rossz, amit *tesznek*? Hiszen ők maguk is szomorúak. Akkor miért teszik hát?

Lotti, a megfelezett és elcserélt iker egyre izgatottabb: Anélkül hogy tudna róla, érzelmei egyre kevésbé vonatkoznak a két színpadi gyerekekre és szülőre, egyre inkább saját magára, az ikertestvérére és saját szüleire. Szabad volt-e azoknak megtenni, amit tettek? Anyu egész biztosan nem rossz, és apu sem az. De amit tettek, az rossz! A favágó meg a felesége olyan szegények voltak, hogy nem tudtak kenyeret venni a gyerekeiknek. De apu? Ő is olyan szegény volt-e?

Mikor Jancsi és Juliska később a ropogós mézeskalács házhoz érnek, beleharapnak, és a boszorkányhangtól megijednek, Irene Gerlach kisasszony - így hívják az elegáns hölgyet - odahajlik a gyerekekhez, elé tolja a cukorkásdobozt, s így suttog:

- Nem akarsz te is ropogtatni egy kicsit?

Lotte megrebben, fölpillant, maga előtt látja a női arcot, s egy vad, elhárító mozdulatot tesz.

Ezzel, sajnos, lesöpri a cukorkásdobozt a könyöklőről, s lent, a földszinten átmenetileg a szó szoros értelmében pralinéső esik! Fejek forgolódnak fölfelé. Elfojtott nevetés vegyül a zenébe. Gerlach kisasszony félig zavartan, félig bosszúsan mosolyog.

A gyerek egészen megdermed az ijedségtől. Egy csapásra kiszakadt a művészet veszélyes varázsából. Egy csapásra a valóság még veszélyesebb birodalmában találja magát.

- Ezer bocsánat - suttogja.

A hölgy elnézően mosolyog.

- Ó, nem baj, Luiserl - mondja.

Vajon a hölgy is boszorkány? Olyan, mint a színadi, csak szebb?

Luise első ízben fekszik Münchenben az ágyba. Anya leül az ágy szélére, s így szól:

- Így, Lottim. Most pedig aludj jól, és álmodj valami szépet!

- Ha nem leszek túl fáradt hozzá - mormogja a gyerek. - Jössz te is nemsokára?

A szemközti falnál egy nagyobb ágy áll. A felhajtott takarón várakozik anya hálóinge, bebújásra készen.

- Mindjárt - mondja anya. - Amint elaludtál.

A gyerek átkarolja a nyakát, és megcsókolja. Aztán még egyszer. És még harmadszor.

- Jó éjszakát!

A fiatalasszony magához szorítja a kis jószágot.

- Úgy örülök, hogy megint itthon vagy - suttogja. - Hiszen már csak te vagy énnekem!

A gyerek feje álomittasan hanyatlik vissza. Luiselotte Palffy - született Körner - megigazítja a takarót, s egy kis ideig figyeli a lánya lélegzétvételét. Aztán óvatosan feláll. Lábujjhegyen megy a másik szobába.

Az állólámpa alatt aktatáska hever. Még sok a munka.

Lottét első ízben fektette le a morcos Resi. A kislány titokban fölkel, és megírta a levelet, amelyet holnap korán reggel akar a postára vinni. Utóbb halkán visszaosont Luise ágyához, s mielőtt a lámpát eloltotta volna, még egyszer nyugalmasan megszemlélte a gyerekszobát.

Tágas, csinos helyiség, mesejelenetekkel a falakon, játékszekrénnel, könyvespolccal, lecke-íróasztallal, nagy boltosjátékkal, kecses, ódivatú toalett-tükörrel, babakocsival, babaágygal. Semmi sem hiányzik, kivéve a fő dolgot!

Nem kívánt-e ő néha - egész csöndben, nehogy anyu észrevegye - ilyen szép szobát? Most hogy megvan, valami éles, sóvárgásból és irigységből keletkezett fájdalom fűrődik a lelkébe. Vágyakozik a kicsi, szerény hálószobája után, ahol most testvére fekszik, anyuka jóéjtpuszija után, a kis fény után, amely átpislog a másik szobából, ahol anyu még dolgozik. Vágyakozik arra, hogy később halkán kinyíljék az ajtó, hogy hallja, amint anyu megáll a gyerekágyánál, majd lábujjhegyen átsuhan a saját ágyához, hálóinget vesz, és bebújik a takaró alá.

Ha itt legalább a *szomszéd* szobában állna apu ágya! Talán horkolna apu. De szép is lenne! Akkor tudná az ember, hogy egészen közel van. De ő nem alszik a közelben, hanem egy másik házban a Karntner körúton. Lehet, hogy még egyáltalán nem is alszik, hanem az elegáns praliné-kisasszonnyal ül egy nagy, csillogó-villogó teremben, bort iszik, nevet, táncol vele, gyöngéden odabólint hozzá, mint előbb az Operában, hozzá, nem pedig a kislányához, aki boldogan és lopva integetett a páholyból.

Lotte elalszik. Álmodik. A szegény szülők meséje, akiknek nem volt kenyerük, s ezért az erdőbe küldték Jancsit és Juliskát, elkeveredik a maga gondjával-bajával.

Lotte és Luise ebben az álomban egy közös ágyban ülnek, s ijedten bámulnak egy ajtóra, melyen sok fehér sapkás pék lépked be, kenyereket cipelve. A kenyereket fősorjazzák a falak mentén. Egyre több pék jön és megy. A kenyérhegyek növekednek. A szoba egyre szűkül.

Azután ott áll apa frakkban, és élénk taglejtéssel vezényli a pékparádét. Anyu berohan, s aggódva kérdi:

- De ember, hát most már mi legyen?

- A gyerekeket ki kell tenni - kiáltja haragosan az apa. - Nincs több helyünk! Túl sok kenyérünk van itthon!

Anyu a kezét tördeli. A gyerekek szánalmasan zokognak.

- Kifelé! - kiáltja az apa, és fenyegetően emeli fel vezénylópalcáját. Erre az ágy engedelmesen az ablakhoz gördül. Az ablakszárnyak felpattannak. Az ágy kilibeg az ablakon.

Átrepül egy nagy városon, folyó felett, dombok, mezők, hegyek és erdők felett. Aztán ismét leereszkedik a földre, és kiköt egy hatalmas, őserdőszerű fatömkelegben, amely hátborzongatóan visszhangzik az ijesztő madárkárógástól és a vadállatok üvöltésétől. A két kislány félelemtől bénultan ül az ágyban.

Ekkor valami recsen-roppan a sűrűben.

A gyerekek hanyatt vágják magukat, s fejükre húzzák a takarót. A bozótból most jön elő a boszorkány. De nem az operaszínpad boszorkánya ő, hanem sokkal inkább hasonlít a páholybeli praliné-hölgyhöz. Látcsövén át pillant az ágyacskára, biccent, nagyon gögösen mosolyog, és hármat tapsol.

A sötét erdő mintegy vezényszóra átváltozik napos mezővé. A mezőn egy cukorkásdobozokból épült ház áll, csokoládékerítéssel. Madarak csicseregnek vidáman, a fűben marcipánnyalak ugrándoznak, és mindenütt csillog a sok aranyfészek, bennük meg húsvéti tojások. Egy kismadár az ágyra telepszik, s oly gyönyörűen énekel, hogy Lotte és Luise, egyelőre ugyan csak orrheggyel - de előmerészkednek a takaró alól. Mikor megpillantják a húsvéti nyulakat és a csokoládétojásos mezőt meg a pralinéházat, gyorsan kimásznak az ágyból, s a kerítéshez szaladnak. Ott állnak hosszú hálóingükben, és álmélgodnak.

- „Különleges keverék - olvassa Luise hangosan. - És cukrozott mandula! És nugáttöltelék!”

- És keserű csokoládé! - kiáltja Lotte örvendezve. (Mert még álmában sem szíveli az édességet.)

Luise jókora darab csokoládét tör le a kerítésből.

- Mogyorós! - sóhajtja epedőn, és bele akar harapni.

Ekkor boszorkánynevetés hangzik fel a házban.

A gyerekek megijednek. Luise messzire hajítja a csokoládét.

És már jön is anyu egy talicska kenyérrel, lihegve a réten át.

- Megálljatok, gyerekek! - kiabálja rémülten. - Minden meg van mérgezve!

- Éhesek voltunk, anyuka.

- Itt a kenyér! Nem tudtam előbb eljönni a kiadóhivatalból. - Megöleli gyermekeit, és el akarja vinni őket. Ám ekkor kinyílik a pralinéajtó. Apa jelenik meg nagy favágó fűrészszel, és így kiált:

- Hagyja békén a gyerekeket, nagyságos asszony!

- Az én gyermekeim, Palffy úr!

- Az enyémekek is! - ordít vissza apa. Amint közeledik, szárazon magyarázza: - Elfelezem a gyerekeket! A fűrészszel! Én kapok egy fél Lottét meg Luiséból is egy felet, ön szintén ugyanúgy, nagyságos asszony.

Az ikrek reszketve ugranak az ágyba. Anyu kiterjesztett karokkal, védőn áll az ágy elé.

- Soha, Palffy úr!

Ám apa félretolja, és megkezdi, fejtől, az ágy fűrészelését. A fűrész úgy csikorog, hogy az ember hátán futkároz a hideg, s centiméterről centiméterre vágja szét hosszában az ágyat:

- Engedjétek el egymást! - parancsolja apa.

A fűrész egyre közeledik az egymásba kulcsolt testvérekekhöz, egyre közeledik. Tüstént belehasít a bőrükbe!

Anyu szívettpőően sír.

Hallik, amint a boszorkány vihog.

Ekkor végre engednek a gyerekekek.

A fűrész végérvényesen elvágja köztük az ágyat, mígnem két ágy lesz belőle, négy-négy lábbal.

- Melyik ikret óhajtja, nagyságos asszony?

- Mind a kettőt, mind a kettőt!

- Sajnálom - mondja a férfi. - Igazságnak kell lenni.

Ha nem tud dönteni - én ezt veszem, ni! Nekem mindegy. Úgysem tudom megkülönböztetni őket. - Az egyik ágy felé nyúl. - Hát te melyik vagy?

- Luise - kiáltja a kislány. - De ezt nem szabad megtenned!

- Nem! - ordít Lotte. - Nem szabad bennünket elfeleznetek!

- Fogjátok be a szátokat! - parancsolja szigorúan a férfi. - Szülőknek mindent szabad! - Ezzel az egyik gyerekágyat zsinegen húzva maga után megindul a pralinéház felé. A csokoládékapu magától felpattan.

Luise és Lotte kétségbeesetten integetnek egymásnak.

- Levelezzünk! - bömböli Luise.

- *Poste restante!* - süvölt Lotte, - Nefelejcs München 18!

Apa és Luise eltűnnek a házban. Aztán eltűnik a ház, mintha letörölték volna.

Anyu megöleli Lottét, és szomorúan mondja:

- Most mindketten elapátlanodtunk. - Hirtelen bizonytalanul mered a gyerekekre. - Melyik gyerekem is vagy te? Olyan vagy, mint Lotte!

- Hiszen Lotte *vagyok!*

- Nem, olyan vagy, mint Luise...

- Hiszen Luise *vagyok!*

Az anya rémülten néz gyermeke arcába, és - különös módon - apa hangján mondja:

- Egyszer copfok! Másszor fürtök! Ugyanaz az orr! Ugyanaz az üstök!

Lotténak most baloldalt copfja van, jobboldalt fürtjei, mint Luisének. Könnyek csordulnak szeméből, és vigasztalanul mormolja:

- Most már magam sem tudom, melyik is vagyok kettőnk közül! Ó, én szegény fél gyerek!

HETEDIK FEJEZET

*Múlnak a hetek. Pepike megalkuszik. A palacsintában nincsen csont.
Minden megváltozott, különösen Resi. Palffy karmester zongoraórákat ad.
Körner mama szemrehányásokat tesz magának. Anni Habersetzer
nyaklevest kap. Egy kirándulás, amilyen még nem volt.*

Hetek múltak el az első nap és első éjjel óta az idegen világban, vadidegen emberek között. Hetek, melyek folyamán minden pillanat, minden véletlen, minden találkozás veszélyt és leleplezést hozhatott. Hetek igen sok szívdobogással és némely „poste restante”-levelekkel, amelyek új, sürgős felvilágosításokat kértek.

Minden jól zajlott le. Nyilván egy kis szerencse is közrejátszott. Luise a főzést „megint” megtanulta. A müncheni tanítónők bizonyos mértékig beletörődtek, hogy a kis Körner a vakációból kevésbé szorgalmasan, rendszeren és figyelmesen, viszont annál élénkebben s talpraesettebben tért vissza.

Bécsi kartársnői pedig egyáltalán nem bánják, hogy Palffy karmester lánya újabban jobban figyel, és jobban tud szorozni. Éppen tegnap mondta a tanári szobában Gstettner kisasszony Bruckbaur kisasszonynak, meglehetősen nagyképpően:

- Luise fejlődése figyelemre méltó, kedves kartársnő, minden pedagógusszem számára tanulmányos élmény. Ahogy itt a vérmérséklet szertelenségéből csendesen működő, fegyelmezett erő képződött, pajkosságból derű és torkoskodó tudásszomjból állandó, a legaprólékosabb részletekre kiterjedő művelődni akarás - nos, kedves kartársnő, ez páratlan! És ne feledje, hogy ez a változás, a jellemnek ezen átalakulása egy magasabb, fegyelmezett formába teljesen magától, minden különös, nevelő nyomás nélkül történt!

Bruckbaur kisasszony buzgón bólogatott, és így válaszolt:

- A jellemnek ez a magakibontása, ez a formára törekvő akarata Luise írásának megváltozásában is mutatkozik. Mindig is mondom, hogy írás és jellem... Ámde engedjük el magunknak, mit is mond mindig Bruckbaur kisasszony.

Hallgassuk meg inkább maradéktalan elismeréssel, hogy Pepike, dr. Strobl udvari tanácsos kutyája egy idő óta ismét fölvette azt a régi szokását, hogy a karmester úr asztalánál ülő kislányt üdvözölje. Megalkudott vele, noha kutyaértelmét meghaladta, hogy Luisének nincs többé Luise-szaga. Az embereknél sok minden lehetséges, mért lenne éppen ez lehetetlen? Különben a kedves kislány újabban nem eszik oly sok palacsintát, viszont nagy élvezettel fogyaszt húsneműeket. Ha mármost meggondoljuk, hogy a palacsintának nincsen csontja, a karajnak pedig örvendetesen sok van, úgy kétszeresen megérthetjük, hogy az állat legyőzte tartózkodását.

Ha Luise tanítónői úgy találják, hogy a kislány bámulatra méltóan megváltozott - mit szólnának Resihez, a házvezetőnőhöz, ha közelebről ismernék? Mert Resi, ez nem vitás, csakugyan teljesen más emberré lett. Lehet, hogy nem is alapjában véve volt csaló, hanyag és lusta? Talán csak mert hiányzott az éles szem, amely mindenre ügyel és mindent lát?

Mióta Lotte a házban van, és szelíden, de elháríthatatlanul mindent megvizsgál, mindent föl-fedez, és mindent tud, ami csak konyháról és pincéről tudni való, Resi elsőrangú munkaerővé fejlődött.

Lotte rábeszélte apját, hogy a háztartáspénzt többé ne Resinek, hanem neki kézbesítse. Bizonyos fokig mulatságos, mikor Resi bekopogtat a gyerekszobába, és a kilencéves gyerektől kéri el a pénzt, aki komolyan írja leckéjét az asztalnál. Engedelmesen közli, hogy mit kell vásárolnia, mit akar vacsorára főzni, és hogy mire van még egyébként szükség a háztartásban.

Lotte gyors költségvetést csinál, pénzt vesz elő a fiókból, leszámolja Resinek, és beírja az összeget egy füzetbe. Este aztán lelkiismeretesen elszámolnak a konyhaasztalnál. Még apának is feltűnt, hogy a háztartás azelőtt többbe került, s hogy most, habár kevesebb pénzt ad, állandóan virág áll az asztalán, még odaát, a körüti műteremben is, és hogy a Rotenturm utcában igazából otthonos lett a lakás. (Mintha asszony lenne a háznál - gondolta a múltkor. E gondolatra aztán nem csekély mértékben meg is riadt.)

Hogy pedig ő mostanában gyakrabban és hosszasabban üldögél a Rotenturm utcában, az meg Irene Gerlach kisasszonynak, a praliné-hölgynek tűnt fel. A karmester urat azért bizonyos fokig felelősségre is vonta. Nagyon óvatosan persze, mert a művészek érzékenyek.

- Igen, tudod - felelte a férfi -, a múltkor arra megyek haza, hogy Luise ott ül a zongoránál, és szép csendesen és vidáman kalimpál a billentyűkön. Hozzá meg egy kis dalocskát énekel, mondhatom, aranyosan! Holott régebben nem ült volna a zongorához, ha odapofozták volna se!

- És? - kérdezte Gerlach kisasszony, és szemöldökét a haja széléig vonta fel.

- És? - Palffy úr zavartan nevetett. - Azóta zongoraórákat adok neki! Pokolian mulattatja! Egyébként engem is.

Gerlach kisasszony nagyon lekicsinylő pillantást lövellt feléje. Ugyanis ő szellemileg magasan álló személyiség. Azután szúrósan így nyilatkozott:

- Azt hittem, zeneszerző vagy, nem kislányok zongoratanára.

Régebben senki sem mondhatott volna ilyet Ludwig Palffynak, a művésznek a szemébe! Most jót nevetett, mint egy iskolás fiú.

- De hiszen soha életemben nem komponáltam annyit, mint éppen most! És soha ilyen jót!

- S vajon mi lesz az?

- Gyermekopera - hangzott a felelet.

A tanítónők szemében tehát megváltozott Luise. A gyerek szemében megváltozott Resi és Pepike. Az apa szemében megváltozott a Rotenturm utca. Mennyi megváltoztatás!

Münchenben persze szintén megváltozott egy és más. Mikor anyu észrevette, hogy Lotti már nem olyan házias, az iskolában pedig nem olyan szorgalmas, viszont elevenebb és vidámabb, mint azelőtt, magába szállott, s így elmélkedett: „Luiselotte, te egy hajlítható kis lényből házvezetőnőt csináltál, nem gyereket! Alig töltött néhány hetet vele egykorúakkal a hegyekben egy tónál - máris az lett belőle, aminek mindig is kellett volna lennie: vidám kislány, akit nemigen nyomasztanak a te gondjaid. Te túlságosan önző voltál, pfuj! Örülj, hogy Lotti derűs és boldog. Mi történik, ha mosogatásnál néha eltör egy tányért! Még az se baj, ha a tanítónőtől ilyen értesítést hoz haza: »Lotte figyelme, rendszeretete és szorgalma újabban, sajnos, aggasztóan hanyatlott. Osztálytársnője egy jókora nyaklevest kapott tőle.« Az anyának - bármilyen is a gondja - elsősorban az a kötelessége, hogy gyermekét ne engedje túl korán kiüzetni a gyermekség paradicsomából!

Így tárgyalt Körner mama önmagával nagy komolyan, s egy napon végül Lotte osztályfőnök nőjével is.

- Az én gyermekem - mondta - gyerek legyen ne kis felnőtt! Szívesebben veszem, ha jókedvű szenvedélyes csibész lesz belőle, mint ha minden áron legjobb tanuló marad!

- Csakhogy Lotte az előtt mindkét dolgot igen jól tudta egyesíteni - magyarázta Linnekogel kisasszony enyhe csípősséggel. - Hogy többé *miért* nem tudja, nem tudom. Ha az ember dolgozó nő, egyáltalában túl keveset tud a gyermekéről, Valamiképpen a nyári vakációval kell össze függenie a dolognak. De egyet tudok és látok: *hogyan nem tudja!* És ez a döntő!

Linnekogel kisasszony erélyesen megigazította szemüvegét.

- Elém, mint az ön leányának nevelője és tanítója elé, sajnos, más célok tűzettek. Nekem meg kell kísérelnem - és meg is fogom kísérelni -, hogy a gyerek belső egyensúlyát helyreállítsam!

- Valóban úgy találja ön, hogy egy kis figyelmetlenség számtanórán és néhány tintafolt a füzetben...

- Kitűnő példa, asszonyom! A füzet! Éppen Lotte írása mutatja, mennyire elvesztette a gyermek, hogy úgy mondjam, a lelki egyensúlyát. De hagyjuk az írást! Rendben levőnek találja ön, hogy Lotte újabban veri az osztálytársnőit?

- *Osztálytársnőit?* - Körner mama szándékosan elnyomta a végződést. - Tudtommal csak Anni Habersetzert verte meg.

- Csak?

- Ez az Anni Habersetzert pedig ugyancsak megérdemelte a pofonokat. Valakitől végül is meg kellett kapnia!

- De asszonyom!

- Egy ekkora, nagybélű jószágot, aki mérgét az osztály legkisebbjein szokta kitölteni, nem kellene még a tanítónőnek is védelmébe vennie.

- Hogyan, kérem? Valóban? Erről mit sem tudok!

- Akkor csak kérdezze meg a szegény kis Ilse Mercket! Ő talán mesél önnek egyet-mást!

- És miért nem szólt nekem Lotte semmit, amikor megbüntettem?

Erre Körner mama egy kicsit kihúzta magát, s így felelt:

- Ehhez bizonyára hiányzik neki - az ön szavaival élve - a lelki egyensúlya! - És ezután elszárgult a kiadóhivatalba. Hogy idejében odaérjen, taxiba kellett ülnie. Két márka harminc. Ó az a pénz!

Szombaton délután anyu hirtelen becsomagolt a hátizsákba, és így szólt:

- Vedd fel a túracipődet! Garmischba utazunk, és csak holnap este jövünk vissza.

Luisse egy csöppet aggodalmasan kérdezte:

- Anyu, nem lesz túl drága?

Ez kissé megszúrta Körner mamát. Aztán nevetett:

- Ha kifogy a pénz, eladlak útközben!

A gyerek táncra perdült gyönyörűségében.

- Remek! Ha aztán a pénzt megkapod, elszököm a vevőktől! És ha háromszor-négyszer is eladsz, annyi pénzünk lesz, hogy egy hónapig nem kell dolgoznod!

- Olyan drága vagy?

- Háromezer márka tizenegy pfennig. És a szájharmonikát is elviszem!

Ez volt ám a kirándulás! Mint a tejszínhabos málna!

Garmischból elgyalogoltak Grainau át a Baader-tóhoz. Aztán az Eib-tóhoz. Szájharmonikával és hangos énekszóval. Aztán magas erdőkből mentek hegynek le. Árkon-bokron át. Szamócát szedtek. És szép, titokzatos virágokat. Liliomszerű csalmát meg sokvirágú, lila enciánt. És mohát, kis hegyes sisakkal a fején. És apró alpesi ibolyát, amelynek olyan édes az illata, hogy az ember alig bír magával.

Este egy Gries nevű faluba értek. Ott kivettek egy *egyágyas* szobát. És mikor a vendégszobában hatalmasan megvacsoráztak a hátizsákból, együtt aludtak az ágyban! Kint a réteken kis éji zenét hegedültek a tücskök...

Vasárnap reggel továbbvándoroltak Ehrwaldba. És Lermoosba. A Zugspitze nevezetű hegycsúcst ezüstfehéren ragyogott. A parasztnok népviseletben jöttek kifelé a templomból. Tehenek álldogáltak a falu utcáján, mintha egy jó pletykálkodásra gyűltek volna össze.

Aztán át a Törlön. Az volt csak a csúszkálás-mászkálás, a mindenit! Egy legelő mentében, millió vadvirág közepette kemény tojást és sajtos kenyeret ettek. Csemegének aludtak rá egy kis déli álmat a fűben.

Később málnabokrok és imbolygó pillangók között ereszkedtek alá az Eib-tóhoz. Tehénkolompok kondítottak délutánra. A fogaskerekű felkúszott az égbe. A tó picinyen feküdt a völgykatlanban.

- Mintha a jóisten csak úgy odaköpte volna - mondta Luise ábrándosan.

Az Eib-tóban természetesen megfürödtek. A szálló teraszán anyuka kávét és kalácsot rendelt. Aztán legfőbb ideje lett, hogy Garmischba visszamasírozzanak.

Vidáman és barnára sülve ültek a vonatban. És a szemközt ülő helyes bácsi semmiképpen sem akarta elhinni, hogy ez a fiatal leány Luise mellett az anyuka, s méghozzá dolgozó nő!

Otthon úgy zuhantak ágyba, mint a zsák. Utoljára így szólt a gyerek:

- Anyu, ez ma olyan szép volt, olyan szép, hogy ennél szebb nincs is a világon!

Anyu még egy kicsit ébren feküdt. Ennyi könnyen elérhető boldogságot sem nyújtott eddig a kislányának! Nos, még nem késő. Még mindent pótolni lehet!

Azután elaludt Körner mama. Arcán mosoly derengett. Úgy suhant át rajta, mint a szél az Eib-tó felett.

A gyerek megváltozott. Most tehát az anya is elkezdett megváltozni.

NYOLCADIK FEJEZET

*Gabele úr ablakai nagyon kicsinyek. Uzsonnavendég a Kärntner körúton.
Diplomatikus beszélgetések. Az apa tudjon szigorú lenni. Egy dal c-mollban.
Házassági tervek. Cobenzl utca 43. Gerlach kisasszony csupa fül. Strobl udvari
tanácsos igen gondterhelt. A karmester úr megcirógat egy babát.*

Lotti zongoraművészete parlagon hever. Nem az ő hibájából. Apának újabb nem jut ideje az óraadásra. Talán a gyermekopera írása miatt? Lehetséges.

Vagy más miatt?

Nos, a kislányok megérik, ha valami nem úgy van. Ha az apák gyermekoperákról beszélnek, és Gerlach kisasszonyról hallgatnak, a kislányok megszimatozzák a fenyegető veszedelmet, akárcsak a kis állatok.

Lotte a Rotenturm utcában kilép a lakásból, és becsönget a szemközti ajtón. A mögött egy festő tanyázik, Gabele nevű kedves, barátságos bácsi, aki szívesen lerajzolná Lottét, amikor Lotte ráér.

Gabele úr ajtót nyit.

- Te vagy az, Luise?

- Ma ráérek - mondja a gyerek.

- Egy pillanat - szól a bácsi, és visszarobog a dolgozószobába. Lekap a díványról egy terítőt, és letakarja vele a festőállványon álló képet. Éppen egy ókori klasszikus jelenetet fest. Az efféle nem mindig való gyerekeknek.

Aztán bevezeti a kicsit, leülteti egy székre, rajztömböt fog, s hozzákezd a vázlatához.

- Mostanában nem zongorázol olyan gyakran - véli közben.

- Zavarta a bácsit?

- Csöppet sem. Ellenkezőleg! Valósággal hiányzik!

- Apunak már nincs annyi ideje - mondja a kislány komolyan. - Operát szerez. Gyermekoperát.

Ennek megörül Gabele úr. Aztán bosszús lesz.

- Ezek az ablakok! - dohogja. - Semmit se látni. Műterem kellene!

- Hát miért nem bérel egyet, Gabele bácsi?

- Mert nincs kiadó műterem. Ritkaságszámba megy az ma!

Egy kis szünet után így szól a gyerek:

- Apunak van műterme nagy ablakkal. Felső világítással.

Gabele úr dörmög.

- A Kärntner körúton - tódítja Lotti. Majd újabb szünet után: - A zeneszerzéshez nem kell annyi világosság, mint a festéshez, ugye?

- Nem - feleli Gabele úr.

Lotte még egy lépéssel tovább tapogatózik. Tűnődve mondja:

- Tulajdonképpen cserélhetne apuka a bácsival! Akkor a bácsinak nagyobb ablakai lennének meg több világossága a festéshez. Apunak pedig itt lenne lakása a zeneszerzéshez, rögtön a másik lakás mellett! - Úgy látszik, roppantul örül az ötletnek. - Ez nagyon célszerű lenne, nem?

Gabele úr mindenfélét ellene tudna vetni Lotte gondolatmenetének, de mivel ezt nem lehet, mosolyogva magyarázza:

- Valóban nagyon célszerű lenne. Csak az a kérdés, hogy a papa is ugyanígy vélekedik-e.

Lotti bólint.

- Meg fogom kérdezni! Most mindjárt!

Palffy úr a műtermében ül, és látogatót fogad. Irene Gerlach kisasszonynak „véletlenül” a közelben volt dolga, s gondolta: „Felugrom egy kicsit Ludwighoz is, no nem?”

Ludwig félretolja a partitúralapokat, amelyekre éppen kapingált, és elcseveg Irenével. Előbb bosszankodik egy ideig, mert halálosan utálja, ha bejelentés nélkül támadnak rá, és megzavarják a munkájában. De lassanként mégis győz a helyzet kellemessége, hogy együtt ülhet egy ilyen szép hölgygel, s mintegy szórakozottan simogatja a kezét.

Irene Gerlach tudja, mit akar. Férjhez akar menni Palffy úrhoz. Palffy úr híres. Tetszik neki. Ő is tetszik Palffy úrnak. Túl nagy nehézségek nincsenek tehát az útjában. Palffy úr ugyan még mit sem sejtjövendő boldogságáról, De a hölgy idővel majd kíméletesen közli vele. Végül is azt fogja képzelni, hogy ő maga jutott a házasság gondolatára.

Egy akadály mindenesetre van még: a bolondos gyerek! De ha majd Irene megajándékozza Ludwigot egyiket kisbabával, minden el fog rendeződni, mint a parancsolat. Irene Gerlach majd csak elbír ezzel a komoly, félszeg taknyossal.

Csöngetnek. Ludwig ajtót nyit.

És ki áll az ajtóban? A komoly, félszeg taknyos! Virágcsokor van a kezében, meghajol, és így szól:

- Szervusz, apuka! Friss virágot hozok neked! - Aztán besétál a műterembe, kurtán biccent a látogató felé, fog egy vázát, és eltűnik a konyhában.

Irene gunyorosan mosolyog.

- Ha az ember így együtt lát a lányoddal, még azt képzelheti, hogy papucs alatt vagy.

A karmester úr zavartan nevet.

- Újabban olyan határozottsággal jár el mindenben, és amit tesz, az olyan helyénvaló; mit csináljon az ember?

Mialatt Gerlach kisasszony szép vállát vonogatja, Lotte ismét megjelenik a színen. Először a friss virágot állítja az asztalra. Aztán megteríti, s miközben szétosztja a csészéket, így szól apukához:

- Csak kávéfőző hamar. Valamivel igazán meg kell kínálnunk a vendégedet.

Apu meg a vendége hüledezve néznek utána. „És ezt a gyereket néztem én félszegnek - gondolja Gerlach kisasszony. - Húha, de hülye voltam!”

Kisvártatva kávéval, cukorral és tejszínhabbal tűnik föl Lotte, tökéletes háziasszonyként kitölti a kávé, megkérdi, tetszik-e cukor, a vendég elé tolja a habot, aztán apukája mellé ül, és barátságosan mosolyogva mondja:

- A társaság kedvéért én is iszom egy kortyot.

A papa kitölti neki a kávé, és lovagiasan kérdi:

- Mennyi habot, hölgyem?

A gyerek kuncog:

- Fele-fele, uram.

- Tessék parancsolni, hölgyem!

- Nagyon köszönöm, uram!

Isznak. Hallgatnak. Végül Lotte nyitja meg a társalgást.

- Éppen Gabele bácsinál voltam.

- Lerajzolt? - kérdezi apa.

- Csak egy kicsit - feleli a gyerek. Még egy korty kávé, aztán ártatlanul teszi hozzá: - Nincs elég világos nála. Mindenekelőtt felső világítás kellene neki. Mint az itteni...

- Akkor hát bérelnie kell egy felső világítású műtermet - állapítja meg a karmester úr igen találóan, s nem is sejti, hogy éppen arrafelé evez, amerre Lotte akarja.

- Már én is mondtam neki - feleli a kislány nyugalmasan. - De mind ki vannak adva a műtermek.

Micsoda kis bestia! - gondolja Gerlach kisasszony. Mert ő, aki szintén Éva lánya, már tudja, miben sántikál a gyerek. És valóban...

- A zeneszerzéshez voltaképpen nem kell felső világítás, ugye, apu?

- Nem, voltaképpen nem.

A gyerek mély lélegzetet vesz, feszülten nézi a ruháját, s megkérdi, mintha csak épp most jutna eszébe a kérdés:

- Nem cserélnél Gabele bácsival, apu?

Hála istennek, kimondta! Lotte ferdén s alulról néz fel a papára. Szeme aggódva kérlel.

Az apa félig bosszúsán, félig mulatva néz a kislányról az elegáns hölgyre, akinek még éppen jut némi ideje, hogy arcára enyhén fölényes mosolyt varázsoljon.

- Akkor Gabele bácsinak lenne műterme - mondja a gyerek, s a hangja remeg egy kissé. - Annyi világossággal, amennyi kell neki. Te meg közvetlenül mellettünk laknál. Resi meg énmellettem. - Lotte szeme, ha szabad így kifejezni, apja tekintete előtt térdre veti magát. - Akkor egyedül vagy, éppúgy, mint itt. Ha meg nem akarsz egyedül lenni, csak átmegy a folyosón, és otthon vagy. Még kalapot se kell vened. És délben otthon ehetnénk. Mikor kész az ebéd, hármat csengetünk az ajtódon. Mindig azt főzzük, amit akarsz. Füstölt húst is. És mikor zongorázol, halljuk a falon át... - A gyerekhang egyre tétovábban cseng. El is hal.

Gerlach kisasszony hirtelen feláll. Sürgősen haza kell mennie. Hogy múlik az idő! De hát *naaagyon* érdekes volt a beszélgetés!

Palfy karmester úr kikíséri a vendéget. Megcsókolja az illatos kezét.

- Tehát ma este - mondja.

- Esetleg nem lesz időd.

- Hogyhogy, drágám?

A hölgy mosolyog.

- Talán éppen költözködsz.

A férfi nevet.

- Ne neved korán! Ahogy a lányodat ismerem, már meg is rendelte a bútorszállítót! - Dühösen suhog lefelé a hölgy.

Mire a karmester úr visszatér a műterembe, Lotte már mosogatja a kávéeseményeket. A karmester leüt néhány ütemet a zongorán. Nagy léptekkel szeli át meg át a szobát. Rámered a bekapirgált partitúralapokra.

Lotte nagyon vigyáz, hogy ne lármázzék a tányérokkal meg a csészékkel: Mikor mindent eltörölgetett és visszarakott a szekrénybe, fölteszi a kalapkáját, és halkán bemegy a műterembe.

- Szervusz, apu...

- Szervusz.

- Hazajössz vacsorára?

- Nem, ma nem.

A gyerek lassan bólint, és félénken nyújtja búcsúra a kezét.

- Ide hallgass, Luise! Én nem szeretem, ha más töri helyettem a fejét, még ha a lányom is az illető. Én magam tudom, hogy mi a legjobb nekem.

- Természetesen, apu - mondja a kislány nyugodtan és csendesen. Még mindig búcsúra nyújtva tartja a kezét.

Apu végül mégis megszorítja, s közben látja, hogy a gyerek pilláin könnyek hintáznak.

Egy apa tudjon szigorú is lenni. Úgy tesz tehát, mintha semmi feltűnőt se látna, kurtán biccent, és leül a zongorához. Lotte az ajtóhoz siet, óvatosan kinyitja - s már el is tűnt.

A karmester úr végigsimítja a haját. Gyerekkönnyek! Még ez is! És így szerezzen az ember gyermekoperát! Pokoli dolog! Azt nem lehet kibírni, ha egy ilyen kis teremtésnek könnyek ülnek a szemében! Úgy csüngtek a hosszú pillákon, mint a harmat a vékony fűszálakon...

Leüt néhány hangot. Fülelve hajtja le a fejét. Még egyszer lejátssza a hangcsoportot. Megismétli más fekvésben. Egy víg gyerekdal változata az operájából. Megváltoztatja a ritmusát. Dolgozik.

Lám, mi mindenre jók a gyerekkönnyek! Igen, egy ilyen művésznak könnyű! Mindjárt fogja a kottapapírt, és hangjegyeket ír. A végén meg majd nagy elégedetten hátradől, és dörzsöli a kezét, hogy ilyen csodásan szomorú dalt sikerült költenie, c-mollban. (Nincsen hát széles e világon egy óriás vagy valaki más, aki kiporolná a nadrágját?)

Teltek-múltak a hetek. Irene Gerlach kisasszony nem feledte el a műterembeli jelenetet. A gyermek javaslatát, hogy az apa körúti lakását cserélje el Gabele festőével, annak fogta fel, ami valójában volt: hadüzenetnek! Igazi nő - márpedig Irene Gerlach, bármennyire is utálta őt Lotte, igazi nő - nem sokat kéreti magát. Ismeri a fegyvereit, s használja is őket. Tudatában

van a hatásának. Minden nyilát kilőtte a karmester szívének izgó-mozgó céltáblájára. Minden nyila telibe talált. Mindegyik erősen kapaszkodik horgával a szeretett ellenség szívébe. Az már nem is tud segíteni magán.

- Azt akarom, hogy a feleségem légy - mondja. Úgy hangzik, mint egy bős parancs.

A hölgy erre megsimogatja a haját, és gúnyosan mosolyog:

- Akkor holnap felveszem a legjobb ruhámat, és megkérem a kezedet a lányodtól, drágám.

Újabb nyíl fűrődött a szívbe. Ezúttal mérgezett hegygel.

Gabele úr rajzolja Lottét. Hirtelen leereszti a rajztömböt meg a ceruzát, s megkérdi:

- Mi bajod van ma, Luiserl? Olyan vagy, mint a hatnapos eső!

A gyerek nehezen lélegzik, mintha egy kocsirakomány kő nyomná a mellét.

- Ó, semmi.

- Iskolai ügy?

A kislány rázza a fejét.

- Az nem lenne ilyen rossz.

Gabele úr elteszi a tömböt.

- Tudod mit, te kis szomorúfűz? Mára befejezzük! - Feláll. - Menj, sétálj egyet. Az eltereli a gondolatokat.

- Vagy talán zongorázzak egy csöppet?

- Még jobb - mondja a bácsi. - Azt áthallom a falon, és nekem is örömöm van belőle.

A kislány kezét nyújt, meghajol és elmegy.

A bácsi tűnődve néz a kislány után.

Tudja, mennyire szokta nyomni a bánat a gyerekszívet. Ő is volt gyerek, és ezt, a legtöbb felnőttel ellentétben, nem felejtette el.

Mikor a szomszéd szobából zongorakalimpálás csendül át, helyeslően bólint, és füttyel kíséri a dallamot.

Aztán lerántja a terítőt az állványról, palettát és ecsetet ragad, összehúzott szemmel nézegeti művét, és munkához lát.

Ludwig Palffy úr megérkezik a Rotenturm utcába. A lépcsőfokok úgy tesznek, mintha kétszer olyan magasak lennének, mint máskor. Palffy a fogásra akasztja kabátját és kalapját. Luise zongorázik? Nos, majd abbahagyja, és őrá fog figyelni egy kicsit. Feszésre húzza a zakóját, mintha az Operaház igazgatójánál tenne látogatást. Aztán benyit a szobába.

A gyerek fölneéz a billentyűkről, és rámosolyog.

- Apu! Jaj, de jó! - Felugrik a zongoraszékről. - Főzök kávét? - Szorgosan menne a konyhába.

Apu elkapja.

- Köszönöm, nem! Beszélnem kell veled. Ül le.

A gyerek beül a nagy karosszékbe - olyan benne, mint egy baba -, kisimítja kockás szoknyáját, és várakozóan néz fel apjára.

Az idegesen köszörüli a torkát, néhány lépést tesz föl s alá, végül pedig megáll a karosszéknél.

- Tehát, Luiserl - kezdi -, fontos és komoly üggyről van szó. Mióta anyád nincs - nincs már itten, egyedül vagyok. Hét éve. Természetesen nem teljesen egyedül, hiszen te megvoltál nekem. És meg is vagy!

A gyerek nagy szemekkel nézi.

„Milyen hülyén beszélek” - gondolja a férfi. Dühös magára.

- Röviden - mondja -, nem akarok tovább egyedül lenni. Valami meg fog változni az életemben, s ezzel a tiédben is.

A szobában teljes a csend.

Egy légy próbálkozik zümmögve a zárt ablakon át kirepülni. (Minden ember elmesélhetné neki, hogy ez teljesen kilátástalan, és hogy csak a saját rovarfejét fogja betörni. A legyek persze buták, de az emberek, azok okosak, mi?)

- Elhatároztam, hogy újra megnősülök!

- Ne! - mondja a gyerek hangosan. Úgy hangzik, mint egy kiáltás. Aztán halkán ismétli: - Kérlek, ne, apu, kérlek, ne, kérlek, kérlek, ne!

- Te már ismered Gerlach kisasszonyt. Ő nagyon szeret téged. Jó anyád lesz. Úgyis nehéz és hibás dolog lett volna téged mindvégig egy anya nélküli háztartásban fölnevelni. (Hát nem megható? Még csak az hiányzik, hogy *csakis* azért akar megházasodni, mert a gyerekek végre anyát kell szerezni!)

Lotte egyfolytában rázza a fejét, és hangtalanul mozgatja az ajkait. Mint egy önműködő gépezet, amelyik nem tud megállni. A látvány aggasztó.

Az apa ezért ismét gyorsan elnéz, s úgy mondja:

- Hamarabb beleszoksz majd az új helyzetbe, mint hinnéd. Gonosz mostohák már csak a mesében fordulnak elő. Tehát, Luiserl, tudom, hogy bízhatom benned. Te vagy a legokosabb kis fickó a világon! - Az órájára néz. - Így. Most mennem kell. Luser kamaraénekessel gyakorolnom kell a Rigolettót. - S már kint is van az ajtón.

A gyerek kábultan ül.

Palffy úr az előszobában művészfejébe nyomja a kalapját. A szobából kiáltás hallatszik:

- Apu! - Úgy hangzik, mint egy vízbefúló kiáltása.

„Szobában nem lehet megfulladni” - gondolja Palffy úr, és elillan. Nagyon siet. Hogyne, hiszen Luser kamaraénekessel kell együtt dolgoznia!

Lotte felébredt kábulatából. A kétségbeesésben is megmarad és beválik gyakorlati érzéke. Mit kell tenni? Mert hogy valamit tenni kell, az bizonyos. Sohasem szabad apunak más nőt elvennie, soha! Hiszen van felesége! Ha nincs is mellette. Sohasem fog új anyát eltérni, soha! Hiszen megvan az anyja, az ő mindenekfelett szeretett anyukája!

Anyu talán tudna segíteni. De nem szabad tudnia a dologról. Nem szabad a két gyerek nagy titkáról tudnia, arról meg éppen nem, hogy apa ezt a Gerlach kisasszonyt el akarja venni! Így már csak egyetlen út marad. És ezt az utat Lottinak magának kell megjárnia.

Előveszi a telefonkönyvet. Remegő ujjakkal lapozgatja. Gerlach. Nem sok Gerlach van benne. „Gerlach Stefan. A bécsi vendéglátó vállalat vezérigazgatója, Cobenzl utca 43.” Apu nemrég

említette hogy Gerlach kisasszony édesapjának éttermei és szállodái vannak, az Imperial is az övé, ahol ők is naponta ebédelnek. „Cobenzl utca 43.”

Miután Resi megmagyarázta, hogyan kell a Cobenzl utcába menni, kalapot és kabátot vesz a gyerek, s azt mondja:

- Most elmegyek.

- Mi a csudát keresel te a Cobenzl utcában? - kíváncsiskodik Resi.

- Beszélnem kell valakivel.

- De hamar gyere ám haza!

A gyerek bólint, és útnak indul.

Irene Gerlach elegáns szobájába belép a szobalány, és mosolyog.

- Egy gyerek szeretne a nagyságos kisasszonnyal beszélni. Egy kisleányka.

A nagyságos kisasszony éppen a körmeit lakkozta át, és most lengeti a kezét, hogy a lakk gyorsan száradjon.

- Egy kislány?

- Luise Palffynak hívják.

- Ahá! - szól a nagyságos kisasszony. - Vezesd föl!

A szobalány eltűnik. A fiatal hölgy felemelkedik, egy pillantást vet a tükörbe, és mosolyognia kell a feszülten komoly arcán. „Luise Miller eljön Lady Milfordhoz”² - gondolja mulatva, mert meglehetősen művelt.

Mikor a gyerek a szobába lép, Gerlach kisasszony parancsot ad a szobalánynak:

- Csináljon nekünk csokoládét! És hozzon a töltött ostyából! - Aztán nyájasan fordul vendégéhez: - Milyen kedves, hogy meglátogatsz! Ebből is látszik, milyen figyelmetlen vagyok én. Már régen meg kellett volna hogy hívjalak. Nem teszed le a kabátodat?

- Köszönöm - mondja a gyerek. - Nem akarok sokáig maradni.

- Úgy? - Irene Gerlach semmiképpen sem veszíti el barátságosan pártfogó arc kifejezését. - De leülni csak van időd?

A gyerek egy szék szélére ereszkedik, és szemét le nem veszi a hölgyről.

Ez kezdi a helyzetet tarthatatlanul ostobának találni. Ám uralkodik magán. Mindenesetre forog itt egy és más a kockán. A kockajátékban, melyet meg akar és meg fog nyerni.

- Véletlenül jártál erre?

- Nem. Mondanom kell valamit a néninek!

Irene Gerlach elbűvölően mosolyog.

- Csupa fül vagyok. Miről van szó tehát?

A gyerek lecsúszik a székről. Most a szoba közepén áll, és belekezd a mondókájába:

- Apu azt mondja, hogy a néni hozzá akar menni feleségül.

² Utalás Schiller “Ármány és szerelem” című drámájára

- Csakugyan azt mondta? - Gerlach kisasszony csilingelően kacag. - Nem úgy mondta, hogy ő akar elvenni engem? No de ez nyilván mellékes. Tehát: igen, Luisa, a te papád meg én, mi össze akarunk házasodni. És te meg én biztosan nagyon jól megértjük majd egymást. Erről szilárdul meg vagyok győződve. Te nem? Figyeld csak meg - ha már egy ideje együtt élünk, a legjobb barátunk leszünk! Majd igyekszünk mindketten. Itt a kezem!

A gyerek kitér előle, és komolyan mondja:

- A néni nem szabad feleségül mennie apuhoz!

A kicsike határozottan elveti a sulykot.

- És miért nem?

- Mert nem szabad!

- Nem valami kielégítő magyarázat - véli élesen a kisasszony. Úgy látja, itt jószággal nem sokra megy. - Meg akarod tiltani nekem, hogy az apád felesége legyek?

- Igen!

- Ez mégiscsak sok! - A fiatal hölgy felindult állapotban van. - Kérlek, menj most haza. Hogy apádnak erről a furcsa látogatásról szólok-e, még meggondolom. Ha nem szólnék, csakis azért nem tenném, hogy a későbbi barátságunkat - melyben még mindig szeretnék hinni - ne gátoljam meg komolyan. Viszontlátásra!

Az ajtóból még egyszer visszafordul a gyerek, s így szól:

- Hagyjon minket úgy, ahogy vagyunk! Kérem... kérem...

Ezután egyedül marad Gerlach kisasszony.

Itt csak egyet tehet. Sürgetni a házasságot. Aztán pedig gondoskodni róla, hogy a gyereket intézetbe dugják. Késedelem nélkül! Itt már csak idegen kéz legszigorúbb nevelése segíthet.

- Mit akar?

A szobalány ott áll a tálcával.

- A csokoládét hozom. Meg a töltött ostyát. Hová lett a kislány?

- Menjen a pokolba!

A karmester úr nem jön haza vacsorára, mert vezényelnie kell az Operában. Resi, mint ilyenkor mindig, együtt eszik a gyerekekkel.

- De hisz ma semmit se eszel - jegyzi meg Resi szemrehányóan. - Aztán meg szakasztott olyan vagy, mint egy kísértet. Valósággal fél tőled az ember. Mondd, mi bajod?

Lotte rázza a fejét, és hallgat.

A házvezető megfogja a gyerekeket, és ijedten ejti le.

- De hiszen lázad van! Azonnal mars az ágyba! - Aztán nyögve, fújva cipeli be a magát teljesen elhagyó teremtet a gyerekszobába, levetkőzteti, és ágyba fekteti.

- Ne mondd el apunak! - mormolja a kicsi. A foga vacog. Resi feltornyozza a párnákat. Aztán a telefonhoz rohan, és felhívja dr. Strobl udvari tanácsost.

Az öregúr megígéri, hogy tüstént jön. Éppolyan izgatott, mint Resi.

Resi felhívja az Állami Operaházat.

- Jó - felelik neki. - A szünetben átadjuk az üzenetet a karmester úrnak.

Resi visszazáguld a hálósobába. A gyerek hadonászik, és kusza értelmetlenségeket dadog. A takarók, párnák, dunyhák mind a padlón hevernek.

Csak jönne már a doktor úr! Mit kéne csinálni? Borogatást? De melyet? Hideget? Forró? Vizeset? Szárazat?

A szünetben a szoprán énekesnő öltözőjében üldögél a frakkba öltözött Palfy karmester. Isznak egy korty bort, és szakcsevegnek. A színházi emberek mindig a színházról beszélnek. Ez így van. Egyszer csak kopogtatnak!

- Tessék!

Az ügyelő lép be.

- Csakhogy megtalálom, professzor úr! - kiáltja az öreg, reszketős bácsi. - Telefonáltak a Rotenturm utcából. A kislánya hirtelen megbetegedett. Strobl udvari tanácsos urat azonnal értesítették. Azóta bizonyára meg is jelent már a betegágynál.

A karmester úr igen sápadt.

- Köszönöm szépen, Herlitschka - mondja halkán.

Az ügyelő távozik.

- Remélhetőleg nem súlyos - véli az énekesnő. - Volt már kanyarója a kicsinek?

- Nem - mondja az apa, és feláll. - Bocsáss meg, Mizzi! - Mikor az ajtó becsukódik mögötte, futni kezd.

Telefonál.

- Halló, Irene!

- Igen, drágám. Már végeztetek? Még távolról sem vagyok indulásra kész!

A férfi sebtében közli, amit az előbb hallott. Aztán azt mondja:

- Félek, hogy ma nem láthatjuk egymást!

- Természetesen nem. Remélhetőleg nem súlyos. Volt már kanyarója a kicsinek?

- Nem - feleli türelmetlenül az apa. - Holnap reggel megint felhívlak. - És leteszi a kagylót.

Jelzés hangzik fel. Vége a szünetnek. Az opera s az élet folytatódik.

Végre befejeződik az opera! A karmester felrohan a Rotenturm utcai lépcsőkön. Resi ajtót nyit. Még kalapban van, mert lent volt az ügyeletes patikában.

Az udvari tanácsos az ágy mellett ül.

- Hogy van a gyerek? - kérdi suttogva az apa.

- Nem jól - feleli az udvari tanácsos. - De nyugodtan beszélhet hangosan. Adtam neki egy injekciót.

Lotti paprikapirosan és nehezen szuszogva fekszik a párnák között. Fájdalmasan elhúzta a száját, mintha a mesterséges alvás, melyre az öreg orvos kényszerítette, nagyon fájna.

- Kanyaró?

- Szó sincs róla - dörmögi az udvari tanácsos.

Resi lép a szobába, és a könnyeit nyeldesi.

- Vegye le már végre a kalapját! - szól rá idegesen a karmester.

- Igen, igen, persze! Bocsánat! - Leveszi a kalapját, és a kezében tartogatja.

Az udvari tanácsos kérdőleg néz a két emberre.

- A gyerek nyilvánvalóan súlyos lelki válságban van - véli. - Tudnak róla? Nem? Van legalább valami gyanújuk?

Resi így felel:

- Én persze nem tudom, van-e köze a dologhoz de... Ma délután elment hazulról. Hogy beszélnie kell valakivel. És mielőtt elment, megkérdezte, hogy jut el a Cobenzl utcába.

- A Cobenzl utcába? - kérdezi az udvari tanácsos, és a karmesterre néz.

Palffy átsiet a szomszéd szobába, és telefonál.

- Nálad volt Luise ma délután?

- Igen - mondja egy női hang. - De hogy mondhatta el neked?

A férfi nem felel erre, hanem tovább kérdez:

- Mit akart?

Gerlach kisasszony bosszúsan nevet.

- Kérdezd azt is csak tőle!

- Kérlek, felelj! - Szerencse, hogy a hölgy nem láthatja a férfi arcát.

- Tulajdonképpen azért jött, hogy megtiltsa nekem a veled való házasságkötést! - válaszolja ingerülten.

A férfi mormol valamit, és leteszi a kagylót.

- Mi baja van tulajdonképpen? - kérdezi Gerlach kisasszony. Akkor veszi észre, hogy szétkapcsolták. - Micsoda kis bestia! - mondja félhangosan. - Minden eszközzel harcol! Lefekszik, és beteget játszik!

Az udvari tanácsos elbúcsúzik, s még ad néhány utasítást.

A karmester visszatartja az ajtóban.

- Mi baja a gyereknek?

- Idegláz. Holnap reggel megint jövök. Jó éjszakát.

A karmester a gyerekszobába megy, leül az ágy mellé, s azt mondja Resinek:

- Nem kell itt maradnia. Aludjon jól!

- De mégis jobb lenne, ha...

Az apa ránéz. Resi megy. A kalapja még mindig a kezében van.

Az apa megsimogatja a forró arcot. A gyerek megijed lázalmában, és vadul a másik oldalra veti magát.

Az apa körülnéz a szobában. Az iskolatáska becsomagolva hever a széken. Mellette kuporog Christl, a baba.

Az apa csendesen feláll, fogja a babát, leoltja a villanyt, és újra az ágyhoz ül.

Most ott üldögél a sötétben, és simogatja a babát, mintha a gyereke volna. Egy gyerek, aki nem ijed meg az ő kezétől.

KILENCEDIK FEJEZET

*Eipeldauer úr fényképei bonyodalmat okoznak. De hát Lotte ez egyáltalán?
Linnekogel kisasszony bizalmas közléseket hall. Odaégett disznókaraj és törött
edények. Luise majdnem mindent meggyón. Miért nem válaszol Lotte?*

A Müncheneri Képesújság főszerkesztője, Bernau doktor felnyög.

- Uborkaszazon, kedvesem! Honnan vegyünk időszerű címlapot anélkül, hogy lopnánk?

Körner nagyságos asszony, aki az íróasztal mellett áll, így szól:

- A Neopress küldött fényképeket az új mellúszóbajnoknőről.

- Csinos?

A fiatalasszony mosolyog.

- Az úszáshoz megteszi.

Bernau doktor csüggedten legyint. Aztán kotorászni kezd az asztalon.

- A múltkor valami mókás falusi fényképművész küldött be fényképeket! Ikrek voltak rajtuk! - Irattartók és újságok között turkál. - Két búbajos kislány! Egyformák, mint két tojás! Hé, hol vagytok, apró nőszemélyek? Ilyesmi mindig tetszik a közönségnek. Hozzá valami tetszetős aláírás... Ha már nincs semmi időszerű dolog, legyen legalább egy csinos ikerpár! Hová tehettem? Na végre! - Fölfedezi a fényképek borítékát, megnézi a képeket, és helyeslően bólint. - Megcsináljuk, asszonyom!

Átnyújtja a fényképeket.

Egy idő múlva végül is felpillant, mert munkatársnője egy szót sem szól.

- Nocsak! - kiáltja. - Körner, úgy áll itt, mint Lót felesége sóbálvány korában!³ Ébredjen már! Vagy rosszul van?

- Egy kicsit, doktor úr. - Az asszony hangja remeg. - De már múlik. - És bámulja a fényképeket. Elolvassa a feladót: Josef Eipeldauer fényképész, Bühl-tavi Tó-Bühl.

Összevissza kavarog a feje.

- Válassza ki a legalkalmasabb képet, és költsön hozzá olyan aláírást, hogy olvasóinknak csak úgy kacagjon a szíve. Maga kiválóan ért az ilyesmihez - mondja Bernau doktor.

- Talán mégsem kellene ezt hoznunk - hallja az asszony a saját szavait.

- És miért ne, nagyra becsült kartársnőm?

- Nem tartom valódinak a felvételeket.

- Márminthogy egymás mellé lennének másolva, mi? - Bernau doktor felnevet. - Ezzel a feltételezéssel túlságosan megtiszteli Eipeldauer urat. Ennyi hájjal nincs megkenve a fickó!

³ A bibliai monda szerint Isten kénköves és tüzes esővel elpusztította Szodomát és Gomorrát lakói bűnössége miatt. Lótnak és családjának megkegyelmezett, de megtiltotta nekik, hogy hátranézzenek. Lót felesége mégis hátrafordult s a borzalmas látványtól sóbálvánnyá vált.

Tehát gyorsan munkára, szeretve tisztelt hölgyem! Az aláírás ráér holnapig. A szöveget még megkapom, mielőtt nyomdába adja. - Biccent, és újabb munka fölé hajlik.

Az asszony átbotorkál a szobájába, székére roskad, maga elé teszi a fényképeket, és kezét a halántékára szorítja.

Fejében körhintáznak a gondolatok. Az ő két gyermeke! A gyermekotthon! A szünidő! Hát persze! De miért nem mesélt erről Lotti? Miért nem hozta el Lotti a képeket? Hiszen a két gyermek biztosan nem ok nélkül fényképezte le magát együtt! Biztosan rájöttek, hogy testvérek. És aztán elhatározták, hogy nem szólnak semmit. Ez érthető természetesen. Uramisten, hogy hasonlítanak egymásra! Még a sokat-dicsőített anyai szem se... ti két, két, két édesem!

Ha Bernau doktor most bedugná a fejét az ajtón, egy boldogságtól és fájdalomtól feldúlt arcot látna, könnyek áradatában, amely elgyöngíti a szívet, akárha maga az élet folynék el a szemekből.

De Bernau doktor szerencsére nem dugja be a fejét.

Az anya igyekszik összeszedni magát. Éppen most kell megőriznie józanságát! Mi történjék? Mi fog, minek kell történnie? Beszélék Lottival!

Jeges hidegség lepi el az anyát. Egy gondolat suhan át a fején.

Lotte az vajon, akivel beszélni akar?

Körner mama felkereste lakásán Linnekogel kisasszonyt, a tanítónőt.

- Hozzám intézett kérdése több mint különös - mondja Linnekogel kisasszony. - Lehetségesnek tartom-e, hogy az ön leánya nem az ön leánya, hanem egy másik kislány? Engedjen meg, de...

- Nem, nem örültem meg - biztosítja az asszony, s egy fényképet tesz az asztalra.

Linnekogel kisasszony ránéz a képre. Majd a látogatóra. Majd ismét a képre.

- Két lányom van - mondja halkán a látogató. - A másik az elvált férjemenél lakik Bécsben. A kép néhány órája véletlenül jutott kezembe. Nem tudtam, hogy a gyerekek találkoztak a szünidőben.

Linnekogel kisasszony úgy tátog, mint ponty a bolti asztal lapján. Fejcsóválva tolja el magától a képet, mintha félne, hogy az megharapja. Végül megkérdezi:

- És a két gyerek mindaddig nem is tudott egymásról?

A fiatalasszony megrázza a fejét.

- Nem. Férjem és én akkor így egyeztünk meg, mert így tartottuk a legjobbnak.

- Ön sem hallott azóta férjéről és a másik gyerekről?

- Soha.

- Nem nősült meg vajon újra?

- Nem tudom. Alig hiszem. Úgy vélte, hogy ő sem alkalmas a családi életre.

- Szerfölött kalandos történet - mondja a tanítónő.

- Lehetséges volna, hogy a gyerekeknek valóban az a képtelen ötletük támadt, hogy kicseréljék egymást? Ha szem előtt tartom Lotti jellembeli változását, no meg az írást! Asszonyom, az írást! Alig tudom felfogni! Azonban egyet-mást megmagyarázna a dolog.

Az anya bólint, s mereven néz maga elé.

- Ne vegye rossz néven a nyíltságomat - mondja Linnekogel kisasszony -, én sosem voltam férjnél, nevelő vagyok, s nincsenek gyermekeim, de mindig úgy érzem: az asszonyok, a valódiak, a férjesek, túlságos fontosságot tulajdonítanak a férjüknek! Pedig csak egy a lényeges: a gyerek boldogsága!

Körner mama fájdalmasan mosolyog.

- Azt hiszi, hogy az én gyermekeim egy hosszú, boldogtalan házasságban boldogabbak lettek volna?

Linnekogel kisasszony elgondolkozva mondja:

- Nem teszek szemrehányást önnek, hiszen még ma is nagyon fiatal. Mikor férjhez ment, még félig gyermek volt. Ön egész életében fiatalabb lesz, mint amilyen én valaha is voltam. Ami az egyiknek helyes lett volna, lehet, hogy a másiknak helytelen.

A látogató feláll.

- És most mit tesz?

- Hiszen ha tudnám?

Luise egy müncheni postahivatal ablaka előtt áll.

- Nem - mondja a poste restante küldemények hivatalnoka sajnálkozva. - Nem, Nefelejcs kisasszony, ma megint nem kaptunk semmit.

Luise tanácstalanul néz rá.

- Mit jelenthet ez? - mormolja gondterhelten.

A hivatalnok tréfálni próbál.

- A nefelejcsből talán elfelejcs lett?

- Az biztos, hogy nem - mondja a gyerek elgondolkozva. - Holnap újra érdeklődöm.

- Épp erre akartam kérni - feleli mosolyogva a hivatalvezető.

Körner mama hazatér. Égő kíváncsiság és jeges félelem küzd a szívében, majd elakad belé a lélegzete.

A gyerek buzgón tesz-vesz a konyhában. Fedők csörömpölnek. A kislábasból sisterség hallatszik.

- De jó szag van ma! - szól az anya. - Mi készül, hm?

- Disznókaraj savanyú káposztával és főtt krumplival - jelenti büszkén a kislány.

- Milyen gyorsan megtanultál főzni! - mondja az anya látszólag ártatlanul.

- Ugye? - feleli vidáman a kicsi. - Magam se hittem volna, hogy én... - Rémulten elhallgat, és ajkába harap. Csak most nem ránézni anyára!

Anyá sápadtan támaszkodik az ajtóhoz.

A gyerek a nyitott konyhaszekrényénél áll, és edényt vesz elő. A tányérok úgy csörömpölnek, mintha földrengés lenne.

Az anya szája végre nagy nehezen szóra nyílik:

- Luise!

Durr!

A tányérok cserepekben hevernek a földön. Luise elejtette őket. Szeme tágra nyílik a rémüllettől.

- Luise! - ismétli az asszony szelíden, és kitarja a karját.

- Anyukám!

A gyerek úgy kapaszkodik anyja nyakába, mint a fuldokló, és szenvedélyesen zokog. Az anya térdre roskad, és remegő kézzel simogatja Luisét.

- Gyerekem, édes gyerekem!

Ott térdelnek a törött tányérok között. A disznókaraj odaég. Kozmás szag terjeng... A fazekakból kisistereg a víz a gázlángokra.

Az asszony és a kislány minderről nem tud. Ők, amint mondani szokás, s ami csak egész ritkán fordul elő, „nincsenek e világon.”

Órák teltek el. Luise meggyónt. Az anya pedig megadta a feloldozást. Hosszú, bőszavú gyónás volt, és rövid, szótlán feloldozás. Egy pillantás, egy csók.

Most a díványon ülnek. A gyerek szorosan, egész szorosan bújik anyuhoz. Jaj de jó, hogy végre kimondhatta az igazat! Oly könnyűnek érzi magát az ember, oly pihekönnyűnek! Erősen bele kell kapaszkodnia anyukába, hogy hirtelen el ne szálljon!

- Furfangos kis nőszemélyek vagytok, mondhatom - vélekedik az anya.

Luise kuncog, csupa büszkeségből. (Egy titkot mindenestre megtartott még: hogy Bécsben, amint Lotte aggódalmasan megírta, újabban létezik egy bizonyos Gerlach kisasszony!)

Anya sóhajt.

Luise aggódom néz rá.

- Nos, igen - mondja az anya. - Azon gondolkozom, hogy mármost mi legyen. Tehetünk-e úgy, mintha mi sem történt volna?

Luise határozottan rázza meg a fejét.

- Lotti biztosan nagyon vágyódik utánad. És te is őutána, ugye, anyu?

Az anya bólint.

- Én is vágyódom - vallja be a gyerek - Lotti után és...

- És apád után, ugye?

Luise bólint. Buzgón és félénken egyszerre.

- És csak tudnám, miért nem ír most Lotti!

- Igen - mormolja anya. - Nagyon aggódom miatta.

TIZEDIK FEJEZET

Telefonhívás Münchenből. A megváltó szó. Már Resi sem ismeri ki magát. Két repülőjegy Bécsbe. Mintha villám csapna Pepikébe. Aki hallgatózik, megüti a fejét. A karmester úr házon kívül alszik, és nem kívánt látogatója érkezik.

Lotti egykedvűen fekszik az ágyban. Sokat alszik.

- Gyöngeség - mondta ma délben Strobl udvari tanácsos. A karmester úr a gyerekágy mellett ül, és komolyan vizsgálgatja a kicsiny, keskeny arcot. Napok óta ki se mozdul a szobából. Helyettest állított a vezényléshez. Fekhelyet a padlásról hozatott le magának.

A szomszéd szobában cseng a telefon.

Resi lábujjhegyen lép be.

- Távolsági hívás Münchenből! - suttogja.

A férfi csendesen föláll, és int Resinek, hogy maradjon a gyereknél.

Aztán átoson a másik szobába. München? Ki lehet az? Valószínűleg Keller hangverseny-rendező vállalat. Eh, legyenek szívesek békén hagyni őt!

Leveszi a kagylót, és jelentkezik. Kapcsolják.

- Itt Palfy!

- Itt Körner - szól át egy izgatott női hang Münchenből.

- Kicsoda? - kérdezi elképedve. - Ki? Luiselotte?

- Igen! - mondja a távoli hang. - Ne haragudj, hogy felhívtalak. De aggódom a gyerekért. Remélem, nem beteg?

- De igen. - A férfi halkán beszél. - Beteg.

- Ó! - A távoli hang nagyon ijedten cseng.

Palfy úr homlokát ráncolva kérdi:

- De nem értem, hogy te honnan...

- Megsejtettük, én és - Luise!

- Luise? - A férfi idegesen nevet. Aztán zavartan fülel. Mind zavartabban fülel. Rázza a fejét. Izgatottan beletúr a hajába.

A távoli női hang sebesen tudósít mindarról, amiről ilyen röptében csak lehet.

- Beszélnek még? - érdeklődik a telefonos kisasszony.

- Hogy az ördögbe ne! - kiabálja a karmester. Bizonyos mértékig el lehet képzelni a benne uralkodó zűrzavart.

- Mi baja a gyereknek? - kérdi az elvált feleség aggodalmas hangja.

- Idegláz - hangzik a válasz. - A válságon túl van, mondja az orvos, de a testi és lelki kimerültség igen nagyfokú.

- Megbízható az orvos?

- De még mennyire! Luisét már kicsi kora óta ismeri. - A férfi izgatottan nevet. - Bocsáss meg, hiszen ez Lotte! Az orvos tehát nem ismeri. - Sóhajt.

Odaát Münchenben egy asszony sóhajt. Két tanácstalan felnőtt. Szívük és nyelvük megbénult. Az agyuk pedig? Úgy látszik, az agyuk is.

Ebbe a szorongató, veszedelmes hallgatásba belecsendül egy vad gyermekhang:

- Apuka! Édes, édes apuka! - hangzik a messziségből. - Itt Luise beszél! Szervusz, apuka! Jöjjünk Bécsbe? Jöjjünk máris?

A megváltó szó elhangzott. A két felnőtt jeges szorongása fölenged, mintha tavaszi langy fuvallat érte volna.

- Szervusz, Luise! - kiáltja az apa sóváran. - Ez jó gondolat!

- Ugye? - nevet boldogan a gyerek.

- És mikorra lehettek itt? - kérdezi az apa.

Most megint a fiatalasszony hangja csendül fel:

- Mindjárt érdeklődöm, hogy mikor indul reggel az első vonat.

- Gyertek repülővel! - kiabálja az apa. - Akkor hamarabb itt vagytok! „Hogy is kiabálhatok ennyire! - gondolja aztán. - Hiszen a gyerekek aludnia kell!”

Mikor a gyerekszobába visszatér, Resi újra átadja törzshelyét az ágy mellett, és lábujjhegyen távozni készül.

- Resi - suttogja az apa.

Mindketten állnak.

- Holnap jön a feleségem.

- A felesége?

- Pszt! Ne olyan hangosan! Az elvált feleségem. Lotti anyja!

- *Lottié?*

A férfi mosolyogva legyint. Honnan is tudná Resi?

- Luiserl is vele jön!

- Kicsoda? Hogyhogy? De hiszen Luiserl itt fekszik!

A férfi rázza a fejét.

- Nem, ez az ikertestvére.

- Ikertestvére? - A karmester úr családi viszonylatai összecsapnak a szegény nő feje fölött.

- Gondoskodjék ennivalóról. Az alvás körülményeit még megbeszéljük.

- Uram, irgalmazz! - mormolja Resi, miközben kioson az ajtón.

Az apa elnézegeti a kimerülten szunnyadó gyereket, akinek nyirkosan fénylik a homloka. Óvatosan szárazra törli egy kendővel.

Ez hát a másik kislánya! Az ő Lottija! Micsoda bátorság és micsoda akaraterő töltötte el ezt a gyereket, míg a betegség meg a kétségbeesés le nem terítette! Az apjától aligha örökölt ilyen hősiességet. De hát kitől? Az anyjától?

Ismét cseng a telefon.

Resi bedugja fejét a szobába.

- Gerlach kisasszony!

Palffy úr meg se fordul. Elutasítóan rázza a fejét.

Körner nagyságos asszony „sürgős családi ügyben” szabadságot kér doktor Bernautól. Felhívja a repülőteret, s másnap kora reggelre kap is két repülőjegyet. Ezután egy bőröndbe becsomagolják a legszükségesebbet.

Az éjszaka végtelennek tűnik. Ám a végtelennek tűnő éjszakák is eltelnék végül.

Mikor másnap reggel Strobl udvari tanácsos Pepike kíséretében a Rotenturm utcai ház elé érkezik, éppen odagördül egy taxi.

Egy kislány száll ki az autóból - és Pepike úgy ugrik rá nyomban, mint valami megszállott! Ugat, forog, mint egy pörgettyű, nyüszít a gyönyörűségtől, s újra meg újra ráugrik.

- Szervusz, Pepike! Jó napot, udvari tanácsos bácsi!

Az udvari tanácsos úr elképedésében elfelejt visszaköszönni. Hirtelen, ha nem is oly kecsesen, mint a Pepikéje, a gyerekhez ugrik s rákiabál:

- Hát te teljesen megkótyagosodtál? Takarodj az ágyba!

Luise meg a kutya beszáguldanak a kapun.

Egy hölgy száll ki az autóból.

- Hát meg akar halni ez a gyerek? - ordítja felháborodva az udvari tanácsos.

- Ez nem az a gyerek, akit ön gondol - mondja a hölgy barátságosan. - Ez a testvére.

Resi ajtót nyit. Künn Pepike viháncol, s mellette egy gyermek.

- Szervusz, Resi! - kiáltja a gyerek, és berohan a kutyával a gyerekszobába.

A házvezetőnő megbabonázva néz utána, és keresztet vet.

Aztán felliheg az öreg udvari tanácsos is a lépcsőn.

Egy igen csinos hölgygel jön, aki bőröndöt cipel.

- Hogy van Lotti? - kérdezi izgatottan a hölgy.

- Valamivel jobban, azt hiszem - véli Resi. - Szabad megmutatnom az utat?

- Köszönöm, ismerem a járást! - És az idegen asszony már el is tűnt a gyerekszobában.

- Ha majd valamelyest magához tért - szól az udvari tanácsos mosolyogva -, segítse le talán a kabátomat. De nem sürgős!

Resi összerezzen.

- Ezer bocsánat - dadogja.

- Ma nem nagyon sürgős a vizitem - magyarázza az orvos türelmesen.

- Anyuka! - suttogja Lotte. Szeme tágra nyíltan és ragyogva függ az anyján, mint egy varázslatos álomképen. A fiatalasszony szótlánul simogatja a forró gyerekkézét. Letérdel az ágy mellé, s a remegő kis teremtest szelíden karjába veszi.

Luise villámgyors pillantást vet az apjára, aki az ablaknál áll. Aztán Lotti párnájával kezd foglalatoskodni. Megpaskolja, átfordítja, majd a takarót igazgatja el. Most ő a gazdasszonyka. Időközben jól beletanult!

A karmester úr lopva mustrálja hármójukat egy oldalpillantással. Az anyát gyermekeivel. Ezek az ő, az apa gyermekei is természetesen! Sőt a fiatal anya évekkal ezelőtt a felesége is volt neki! Elsüllyedt napok, elfelejtett órák merülnek fel benne. Rég volt, rég...

Pepike mintegy villámsújtottan fekszik az ágy lábánál, s ide-oda pislog, egyik kislányról a másikra. Még a kis, feketére lakkozott orra hegye is tanácstalanul jár ide s tova kettejük között, mintha kétkedően haboznék, mi most a teendő. Ilyen zavarba hozni egy kedves, helyes, gyermekszerető kutyát!

Kopognak.

A négy ember magához tér, mintha valami különös, éber álomból ébredne.

Az udvari tanácsos lép be. Nyájasan s egy kissé hangosan, mint mindig... Megáll az ágynál.

- Hogy van a beteg?

- Jól - feleli Lotti, és bágyadtan mosolyog.

- Hát az étvágyunk megjött-e már? - dörmögi a bácsi.

- Ha anyuka főz! - suttogja Lotti.

Anyu bólint, s az ablakhoz megy.

- Ne haragudj, Ludwig, hogy csak most üdvözöllek.

A karmester úr kezét szorít vele.

- Nagyon köszönöm, hogy eljöttél.

- De kérlek, ez csak magától értetődik! A gyerek...

- Persze, a gyerek - feleli ő. - De mégis!

- Olyan vagy, mintha napok óta nem aludtál volna - véli tétován az anya.

- Majd pótolom. Féltettem a... a gyereket!

- Nemsokára meggyógyul - bizakodik a fiatalasszony.

Az ágynál pusmogás zajlik. Luise egészen Lotti füléhez hajol.

- Anyu semmit se tud Gerlach kisasszonyról. Soha nem is szabad megmondanunk neki!

Lotti félénken bólint.

Az udvari tanácsos úr nem hallhatta, mert a lázmérőt vizsgálja. Habár a lázmérőt természetesen nem a fülével szemléli! Ha mégis hallott volna valamit, mindenesetre példásan ért hozzá, hogy a legcsekélyebbet se vegyék észre rajta.

- A hőmérséklet majdnem normális - mondja. - Túl vagy a nehezén! Gratulálok Luiser!!

- Köszönöm szépen - feleli kuncogva az igazi Luise.

- Vagy engem tetszik gondolni? - kérdezi Lotti, és óvatosan nevet. A feje bizony még fáj.

- Szép kis cselszövők vagytok, mondhatom - morog a bácsi. - Valósággal veszedelmesek! Még a Pepimet is orránál fogva vezettétek! - Mindkét kezét kinyújtja, s mindkét óriás markával gyengéden érint egy-egy kislányfejet. Aztán erőiesen köhög, feláll, s így szól:

- Gyere, Pepike, hagyd ezt a két csalfa nőszemélyt.

Pepike búcsúzólag csóválja a farkát. Aztán az udvari tanácsos roppant nadrágszarához simul, miközben a gazdája Palffy karmester úrnak magyaráz:

- Az anya olyan orvosság, amelyet nem kapni ám a gyógyszertárban! - A fiatalasszonyhoz fordul. - Maradhat addig, míg a Luiserl - a csudába is! -, a Lotti megint teljesen rendbe jön?

- Azt hiszem, igen, udvari tanácsos úr. Nagyon szeretnék!

- Nahát akkor - véli az öregúr - a volt férj úr kénytelen lesz ebbe beletörődni.

Palffy kinyitja a száját.

- Hagyja csak - mondja gúnyosan az udvari tanácsos. - Persze a művészszív vérezni fog. Ennyi ember a lakásban! De csak türelem, nemsokára megint egyedül lehet.

Már jól benne van az udvari tanácsos! Az ajtót olyan fűgén tárja ki, hogy Resinek, aki künn hallgatózik, jókora dudor nő a feje búbjára. Csak úgy tapogatja zúgó fejét.

- Szorítson rá egy tiszta kést! - ajánlja Strobl udvari tanácsos, az ízig-vérig orvos. - Jó, jó. Az értékes tanácsért semmit sem számítok!

Leszállt az est. Bécsben éppúgy, mint másutt. A gyerekszobában csend van. Luise alszik. Lotte alszik. Elébe szunnyad a gyógyulásnak.

Körner nagyságos asszony és a karmester mostanáig a szomszéd szobában üldögélt. Sok mindenről beszéltek, még többről hallgattak. Aztán a férfi felállt, s így szólt:

- Most mennem kell! - Ezenközben - egyébként joggal - némileg nevetségesnek tűnt maga előtt. Ha az ember meggondolja, hogy a másik szobában alszik a két kilencéves kislánya, akiknek anyja - az ember saját csinos felesége - itt áll, az ember maga pedig mint holmi levitézlett tánciskolai lovag kénytelen tovaosonni a saját lakásából! Ha léteznének még, mint a régi jó időkben, láthatatlan háziszellemek, hogy kuncognának most!

Az asszony az előszobaajtóig kíséri.

A férfi habozik.

- Ha rosszabbodnék az állapota, odaát vagyok a műteremben.

- Ne aggódj! - biztatja az asszony. - Gondolj inkább arra, hogy sok alvást kell pótolnod.

A férfi bólint.

- Jó éjszakát!

- Jó éjszakát!

Mialatt lassan ballag le a lépcsőn, az asszony halkán utána szól:

- Ludwig! - A férfi kérdőleg fordul hátra. - Eljössz holnap reggelire?

- Eljövök!

Az asszony bezárja az ajtót, s a biztonsági láncot is ráakasztja. Utóbb tűnődve álldogál egy ideig. Hajdani férje valóban öregebb lett. Már majdnem olyan, mint egy valóságos férfi!

Aztán fölveti a fejét, s indul, hogy anyásan virrassza kettejük gyermekeinek álmát.

Egy órával később a Kärntner körút egyik háza előtt fiatal, elegáns hölgy száll ki az autóból, s tárgyalni kezd a morcos házfelügyelővel.

- A karmester úr? - dörmögi az. - Nem tudom, odafent van-e.

- A műterem világos - mondja a hölgy. - Tehát ott van. Tessék! - És pénzt nyomva a morcos ember kezébe, elsiet mellette.

A morcos megszemléli a pénzdarabot, s visszacsoszog a lakásába.

- Te vagy az? - kérdezi Ludwig Palffy fent az ajtóban.

- Eltaláltad! - jegyzi meg Irene Gerlach csípősen, és belép a műterembe. Leül, cigarettára gyújt, s várakozón mustrálja a férfit. Az egy szót sem szól. - Miért tagadtatod le magad a telefonban? - kérdi a nő. - Ízlésesnek találsz az ilyesmit?

- Nem tagadtattam le magam.

- Hanem?

- Képtelen voltam rá, hogy beszéljek veled. Nem volt hangulatom hozzá. A gyerek súlyos beteg volt.

- De most már bizonyára jobban van. Különben a Rotenturm utcában volnál.

A férfi bólint.

- Igen, jobban van. No meg odaát van a feleségem is.

- Kicsoda?

- A feleségem. Az elvált feleségem. Ma reggel jött meg a másik gyerekkel.

- A másik gyerekkel? - visszhangozza az elegáns fiatal nő.

- Igen, ikrek. Először Luise volt nálam. A szünet vége óta aztán a másik. De ezt egyáltalán nem vettem észre. Csak tegnap óta tudom.

A hölgy gonoszul nevet.

- Ezt jól kitervelte az elvált feleséged!

- Ő is csak tegnap óta tudja - jegyzi meg a férfi türelmetlenül.

Irene Gerlach gúnyosan húzza el szépen festett ajkát.

- A helyzet nem mentes némi csiklandósságtól, ugyebár? Az egyik lakásban ül egy nő, akivel már, a másikban egy, akivel még nem vagy összeházasodva!

A férfi dühbe gurul.

- Egész csomó lakásban ülnek olyan nők, akikkel még nem vagyok összeházasodva!

- Ó! - A hölgy felemelkedik. - Élcelődsz?

- Bocsáss meg, Irene, ideges vagyok!

- Bocsáss meg, Ludwig, én is!

Bumm! - csapódik az ajtó. Gerlach kisasszony eltávozott.

Palffy úr egy ideig mereven nézi az ajtót. Aztán odaballag a zongorához, lapozgat a gyerek-opera kottáiban, s egy kottalappal a billentyűkhöz ül.

Előbb a lapról játszik. Szigorú, egyszerű kánont, valamely régi, egyházi hangnemben. Aztán változik a téma, és lassan, egész lassan kihámozódik egy új dallam. Oly egyszerű és megkapó, mintha két kislány énekelné üde gyermekhangon, nyári réten, hűvös hegyi tónál, amelyben a kék ég tükröződik. Az ég, amely mindenek értelménél magasabb, s amelynek napja melegíti és beragyogja a teremtményeket, anélkül hogy különbséget tenne jók és gonoszak és langymelegek között.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Kettős születésnap, egyetlen születésnap kívánság. A szülők tanácskozásra vonulnak vissza. Szurkolás! Tolongás a kulcslyuknál. Félreértések és egyetértés.

Az idő, amely köztudomásúlag begyógyítja a sebeket, általában betegségeket is meggyógyít. Lotti megint egészséges. És megint copfjait viseli, szalagokkal. Luisének pedig, mint valaha, megint fürtjei vannak, és kedvére rázogatja őket. Segítenek a bevásárlásban és a konyhában. Együtt játszanak a gyerekszobában. Együtt énekelnek, miközben Lotti vagy éppen apu a zongoránál ül. Látogatják Gabele urat a szomszédos lakásban. Vagy sétáltatják Pepikét, mikor az udvari tanácsos bácsinak rendelőórája van. A kutya belenyugodott a kétszeres Luisebe, amennyiben gyermekszeretetét először megkészserezte, majd ugyanezen hajlandóságát elfejezte. Ki-ki úgy segít magán, ahogy tud. És néha, igen, néha aggodalmasan néznek egymás szemébe a testvérek. Mi lesz?

Október 14-én van a két kislány születésnapja. A gyerekszobában üldögélnek szüleikkel. Két gyertyakoszorú ég, tíz-tíz lángocskával. Volt házitorta meg gőzölgő csokoládé. Apu eljátszott egy gyönyörű „Születésnap ikerinduló”-t. Most megfordul a zongoraszéken, és ezt kérdezi:

- Tulajdonképpen miért nem engedtétek, hogy ajándékozzunk nektek valamit?

Lotti mély lélegzetet vesz.

- Mert olyasvalamit kívánunk, amit nem lehet megvásárolni!

Most Luisén van a sor, hogy mélyet sóhajtson. Aztán izgalomtól reszketve kinyilatkoztatja:

- Lotte meg én azt kérjük tőletek a születésnapunkra, hogy örökre együtt maradhassunk! - Végre kint van!

A szülők hallgatnak.

Lotte egész halkán mondja:

- Akkor soha az életben nem is kell nekünk más ajándék! Egyetlen születésnapra sem! És egyetlen karácsonyra sem, míg a világ világ!

A szülők még mindig hallgatnak.

- Legalább megpróbálhatnátok! - Luisének könnyes a szeme: - Nagyon szófogadók leszünk. Még sokkal inkább, mint most. És egyáltalán minden sokkal, de sokkal szebb lesz!

Lotte bólint.

- Ezt megígérjük!

- Nagy becsületszóra és mindenre - fűzi hozzá sebesen Luise.

Apa feláll a zongoraszékről.

- Akarod, Luiselotte, hogy a szomszéd szobában beszéljünk egy kicsit?

- Igen, Ludwig - feleli elvált felesége. És bemennek a szomszéd szobába. Az ajtó becsukódik mögöttük.

- Szurkolás! - suttogja Luise izgatottan. Négy kis hüvelykujjat szorongat négy kis ököl.

Lotte hangtalanul mozgatja az ajkait.

- Imádkozol? - kérdi Luise.

Lotte bólint.

Erre Luise is elkezd mozgatni az ajkait.

- Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk! - mormolja félhangosan.

Lotte kelletlenül rázza copfjait.

- Nem illik ide - suttogja Luise csüggedten. - De semmi más nem jut eszembe.

- Édes Jézus légy vendégünk, áldd meg...

- Ha önmagunktól teljesen eltekintünk - mondja éppen Palffy úr a másik szobában, és szilárdan nézi a padlót -, úgy kétségtelenül az lenne a legjobb, ha a gyerekeket többé nem választanánk el.

- Bizonyára - véli a fiatalasszony. - Sohase is kellett volna elszakítanunk őket egymástól.

A férfi a padlót nézi.

- Sok mindent kell jóvátennünk. - Megköszörüli a torkát. - Én tehát beleegyezem, hogy te... hogy te mindkét gyereket magaddal vidd Münchenbe.

Az asszony a szívéhez kap.

- Talán - folytatja a férfi - megengeded, hogy évente négy hétre meglátogassanak engem? - Hogy az asszony nem felel, hozzáteszi: - Vagy három hétre? Vagy legalább kettőre? Mert akár hiszed, akár nem, én mindkettőjüket nagyon-nagyon szeretem.

- Miért ne hinném? - hangzik a válasz.

A férfi vállat von.

- Nem sok tanújelét adtam.

- Dehogyanem! Hát Lotti betegágyánál? - kérdezi az asszony. - És honnan veszed, hogy boldogok lesznek, ha apa nélkül nőnek fel?

- Tenélküled még rosszabb lenne!

- Jaj, Ludwig, hát csakugyan nem vetted észre, mire vágyakoznak a gyerekek? Csak épp hogy kimondani nem merték!

- Persze hogy észrevettem! - A férfi az ablakhoz lép. - Persze hogy tudom, mit akarnak! - Türelmetlenül rángatja az ablakilincset. - Azt akarják, hogy te meg én is együtt maradjunk!

- Apát és anyát akarnak a gyerekeink! Oly szerénytelen kívánság ez? - firtatja a fiatalasszony.

- Nem! De vannak szerény kívánságok is, amelyek nem teljesíthetők! - A férfi úgy áll az ablaknál, mint egy kisfiú, akit sarokba állítottak, s most dacból nem akar kijönni.

- Ez miért nem teljesíthető?

Meglepetten fordul meg a férfi.

- *Tőlem* kérdezed? A történetek után?

Az asszony komolyan néz rá, s alig észrevehetően bólint. Aztán így szól:

- Igen! Mindazok után, amik történtek!

Luise az ajtónál áll, s szemét a kulcslyukhoz nyomja.

Lotte mellette, két, szurkolásra szorított öklét messze eltartva magától.

- Ó, ó, ó! - mormolja Luise. - Apuka megcsókolja anyukát!

Lotti, teljesen szokása ellenére, kíméletlenül félrelöki testvérét, s most maga bámul a kulcslyukba.

- Nos? - kérdezi Luise. - Még mindig?

- Nem - suttogja Lotti, és sugárzó arccal egyenesedik fel. - Most anyuka csókolja meg apukát!

És az ikrek ujjongva borulnak egymás nyakába.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

*Grawunder úr csodálkozik. Kilian igazgató úr mókás elbeszélése.
Luise és Lotte házassági terveit. A Münchener képeslapja.
Új tábla egy régi ajtón. „Remélem, jó szomszédok leszünk,
karmester úr!”. Az elveszett boldogság pótolható.
Gyermekcacakas meg egy gyermekdal. „És csupa ikreket!”*

Benno Grawunder úr, a Bécsi Első Kerületi Anyakönyvi Hivatal régi, tapasztalt tisztviselője olyan házasságkötést fogantat, amely minden gyakorlottsága ellenére is ki-kihozza a sodrából. A menyasszony a vőlegény elvált felesége. A két, egymáshoz borzasztóan hasonlító kislány: a jegyespár gyermekei. Az egyik házassági tanún, egy Gabele nevű festőművészen nincs nyakkendő. Viszont a másik tanú, doktor Strobl udvari tanácsos kutyát hozott magával! A kutya pedig akkora lármát csapott az előszobában, ahol tulajdonképpen tartózkodnia kellett volna, hogy be kellett hozni, s meg kellett engedni neki, hogy részt vegyen az anyakönyvvezetőségi házasságkötésen. Egy kutya!

Lotti és Luise áhítatosan ülnek a széken, s majd elolvadnak a boldogságtól. De nemcsak boldogok. Büszkék is. Óriási módon büszkék! Mert hiszen ezt a nagyszerű, felfoghatatlan boldogságot ők maguk idézték elő! Mi is lett volna a szegény szülőkből, ha a gyerekek nem lettek volna, mi? Nahát! És nem volt ám könnyű nagy titokban sorsot játszani. Kalandok, könnyek, hazugságok, kétségbeesés, betegség... semmit, de semmit sem hagyhattak ki.

A szertartás után Gabele úr pusmog valamit Palfy úrral. Közben titokzatosan összekacsint a két művészlélek. De hogy *miért* pusmognak és kacsingatnak - kívülük senki sem tudja.

Körner nagyságos asszony - azelőtt Palfyné, jelenleg Palfyné - csak annyit hallott, hogy régi és új ura és parancsolója ezt mormolja:

- Túl korán van még?

Aztán hozzá fordul, s könnyedén veti oda:

- Jó ötletem támadt! Tudod mit? Először is az iskolába megyünk, és beíratjuk Lottét!

- Lottét? De hiszen Lotte már hetek óta... Bocsáss meg, természetesen igazad van.

A karmester úr gyöngéden néz a karmesternére.

- Remélem is!

Kilian úr, a leányiskola igazgatója jócskán elképed mikor Palfy karmester és felesége még egy további lányukat íratják be, aki pedig az elsőre a végletekig hasonlít. Ám ő, régi pedagógus lévén, már megért egy-két fura dolgot, így végül is visszanyeri lélekjelenlétét.

Miután az új tanulót szabály szerint bevezette egy nagy könyvbe, kedélyesen hátradől karos-székében, s így szól:

- Fiataltanítóköröm történt velem valami, amit el kell mondanom önöknek meg a két kislánynak. Húsvétkor új fiú jött az osztályomba. Szegényes viszonyok közt élő, de patyolat-tiszta fiú, akin hamar meglátszott, hogy nagyon törekvő a tanulásban. Jól haladt. Számolásban rövidesen ő lett az első. Azaz: nem mindig! Eleinte azt gondoltam magamban: „Ki tudja, mi lehet az oka!” Aztán azt gondoltam: „Mégiscsak különös! Néha úgy számol, mint a parancsolat, s egyetlen hibát se ejt, máskor meg sokkal lassabban csinálja, és bakot is lő.”

Az iskolaigazgató hatásos szünetet tart, és jóindulatúan hunyorít Luisére és Lottéra.

- Végül különös módszerhez folyamodtam. Följegyeztem a noteszembe, hogy mikor számolt jól a fiú, s mikor szörnyűségesen. Ebből pedig valami egész bolondos dolog sült ki. Hétfőn, szerdán és pénteken jól számolt - kedden, csütörtökön és szombaton rosszul.

- No de ilyet! - mondja Palffy úr. A két kislány kíváncsian csúszkál a széken.

- Hat hétig figyeltem ezt - folytatja az öregúr. - Sosem esett másképp! Hétfőn, szerdán, pénteken - jól! Kedden, csütörtökön, szombaton - rosszul! Egy szép estén elmentem a szülőkhöz, és közöltem velük rejtélyes megfigyelésemet. A szülők félig zavartan, félig nevetve néztek össze, majd így vélekedett a férfi: „A tanító úr észrevételének bizony megvan az alapja!” Azzal füttyentett egyet a két ujján, s már ugrott is befelé a szomszéd szobából két fiú. Kettő, egyforma nagy, és egyébként is teljesen hasonló egymáshoz. „Ikrek!” - mondta az anyjuk. „A Sepp a jó számoló, a Toni meg - a másik. „Miután némiképp magamhoz tértem, megkérdeztem: „No de, jóemberek, hát miért nem járatták mindkettőt az iskolába?” Az apa így válaszolt: „Szegények vagyunk, tanító úr. A két fiúnak csak egy jó ruhája van, közösen viselik.”

A Palffy házaspár nevet. Kilian úr mosolyog. Luiserl felkiált:

- Nagyszerű ötlet! Mi is megcsináljuk!

Kilian úr megfenyegeti az ujjával.

- Csak azt merészeljétek! Gstettner kisasszonynak meg Bruckbaur kisasszonynak elég baja lesz úgyis, hogy megkülönböztessen benneteket!

- Kivált akkor - lelkesedik Luise -, ha egész egyformán fészülködünk, és cserélgetjük a helyünket a padban!

Az igazgató úr összecsapja kezét a feje fölött, s általában úgy tesz, mintha a kétségbeesés környékezné.

- Borzasztó! - mondja. - És mi lesz még később, ha felnőttök, és valaki feleségül akar venni titeket?

- Minthogy úgy hasonlítunk egymáshoz - véli Lotti elgondolkozva -, biztosan ugyanannak a férfinak fogunk megtetszeni.

- És nekünk magunknak is biztosan ugyanaz fog tetszeni! - kiáltja Luise. - Akkor egész egyszerűen mindketten hozzámegyünk. Az lesz a legjobb. Hétfőn, szerdán, pénteken én vagyok a felesége, kedden, csütörtökön és szombaton meg Lotti a soros!

- Ha pedig a férj véletlenül egyszer sem fog számoltatni benneteket, sosem veszi észre, hogy két felesége van - mondja nevetve a karmester úr.

Kilian igazgató úr feláll.

- Szegény! - mondja részvétellel.

Palffyné mosolyog.

- Egy jó azért van ebben a beosztásban. Vasárnap szabadnapja lesz!

Mikor az újsütetű, pontosabban: újrásütött házaspár az ikrekkel áthalad az iskolaudvaron, éppen tízórai szünet van. Száz meg száz kislány tolong és tolakodik. Hitetlenkedve csodálják meg Luisét és Lottét.

Trudénak végre sikerül az ikrekig bokszolnia magát.

Nehezen szuszogva néz egyikről a másikra.

- Nahát! - előbb csak ennyit mond. Aztán sértődötten fordul Luiséhez: - Először megtiltod nekem, hogy itt az iskolában beszéljek a dologról, most meg egyszerűen csak úgy idejöttök?!

- Én tiltottam meg neked - helyesbít Lotte.

- Most már nyugodtan elmondhatod mindenkinek - engedélyezi Luise kegyesen. - Holnaptól ugyanis mindketten idejárnak!

Aztán Palfy úr, mint valami jégtörő, keresztültörtet a tömegben, s kikalauzolja családját az iskola kapuján. Trude ezenközben áldozatul esik az általános kíváncsiságnak. Feltuszkolják egy kőrisfa ágára. Onnan fentről közli a fülelő kislánysokaságnak mindazt, amit tud.

Csöngetnek. A szünetnek vége. Legalábbis így hinné az ember.

A tanítónők belépnek az osztálytermekbe. Az osztálytermek üresek. A tanítónők az ablakokhoz lépnek, és felháborodva néznek le az iskolaudvarra. Az iskolaudvar zsúfolásig telve. A tanítónők benyomulnak az igazgató szobájába, hogy kórusban emeljének panaszt.

- Foglaljanak helyet, hölgyeim! - mondja az igazgató. - A pedellus éppen most hozta a Müncheneri Képesújság új számát. A címlapja igen érdekes a mi iskolánk számára. Szabad kérnem, Bruckbauer kisasszony? - Átnyújtja neki a hetilapot.

És most a tanítónők is elfelejtik, akárcsak a kislányok az iskolaudvaron, hogy a szünetnek réges-rég vége.

Irene Gerlach kisasszony, elegánsan, mint mindig, az Opera közelében áll, és döbbenet bámulja a Müncheneri Képesújság címlapját, amelyen két copfos kislány képe látható.

Mikor felpillant, még nagyobb bámul. Mert az útkereszteződésnél megáll egy taxi, a taxiban pedig két kislány ül egy úrral, akit jól ismer, és egy hölgygel, akivel sohasem óhajt megismerkedni.

Lotte megcsípi a testvérét.

- Nézd, ott, a túlsó oldalon!

- Au! Mi van ott?

Lotte alig hallhatóan súgja:

- Gerlach kisasszony!

- Hol?

- Jobbra! Az a nagy kalapos. Újság van a kezében.

Luise átbandzsít az elegáns hölgyre. Legszívesebben diadalmasan nyelvet öltene rá.

- Hát veletek mi van?

A csudába, most talán mégis észrevett anyuka valamit?

Szerencsére ekkor a szomszéd autóból, amely a taxi mellett várakozik, kihajol egy előkelő, öreg hölgy. Átnyújt anyunak egy képes újságot, és mosolyogva kérdi:

- Megengedi, hogy valami alkalomhoz illő dologgal kedveskedjem?

Palfyné átveszi az újságot, meglátja a címképet, mosolyogva megköszöni, majd odaadja a férjének.

Az autók megindulnak. Az öreg hölgy biccent egyet búcsúzóul.

A gyerekek apu mellé másznak az ülésen, és megcsodálják a címképet.

- Ez az Eipeldauer bácsi! - mondja Luise. - Így bemártani minket!

- Pedig azt hittük, hogy *valamennyi* fényképet eltéptük! - véli Lotte.

- Csakhogy neki megvannak a lemezei! - magyarázza anyu. - Azokról száz meg száz másolatot készíthet.

- Még jó, hogy átejtett titeket - állapítja meg az apa. - Nélküle nem fedezte volna fel anyu a titkotokat. Nélküle esküvő sem lett volna ma.

Luise hirtelen megfordul, és visszanéz az Operához. De Gerlach kisasszonynak közel s távol semmi nyoma.

Lotte megszólal:

- Írunk Eipeldauer bácsinak egy köszönőlevelet.

Az „újrasütött” házaspár s az ikrek felmásznak a Rotenturm utcai lépcsőkön. A nyitott ajtóban vasárnapi díszben várakozik Resi, s széles, paraszti arca csupa mosolygás, amint átnyújtja a fiatalasszonynak hatalmas virágbokrétáját.

- Köszönöm szépen, Resi - mondja a fiatalasszony. - És örülök, hogy továbbra is nálunk marad.

Resi olyan erélyes biccentéssel bólint, mint egy bábu a bábszínházban.

Aztán így motyog:

- Haza kellett volna mennem a tanyára, apámuramhoz. De hát olyan fenemód szeretem a Lotti kisasszonyt!

A karmester úr nevet.

- Na, mi hármunkhoz nem valami udvarias, Resi.

Resi tanácstalanul vonogatja a vállát.

Palffy né közbeavatkozása megmenti a helyzetet:

- Azért mégsem maradhatunk örökre itt, a lépcsőházban! - Tessék parancsolni! - tárja ki az ajtót.

- Egy szempillantásra! - mondja a karmester úr nagy kényelmesen. - Előbb be kell nézнем a másik lakásba!

A többiek megdermednek.

Hát már az esküvő napján a körúti műterembe igyekeznek? (Nem, Resi csöppet sem dermedezik. Inkább nevetgél befelé, úgy hangtalanul.)

Palffy úr Gabele lakásajtájához lép, a zárba dug egy kulcsot, s teljes lelki nyugalommal kinyitja.

Lotti odafut hozzá. Az ajtón új névtábla, a névtáblán pedig világosan olvasható: „Palffy”.

- Ó apuka! - kiáltja a gyerek túlradó boldogsággal.

És már Luise is mellette áll, olvassa a névtáblát, elkapja a testvére gallérját, s valamiféle indiántáncot kezd járni vele. A vén lépcsőház minden eresztékében inog.

- Elég! - kiáltja végül a karmester úr. - Most betakarodtok Resivel a konyhába, és segíttek neki! - Az órájára pillant. - Addig megmutatom anyukának a lakásomat. Fél óra múlva pedig eszünk. Ha kész az ebéd, becsöngettek. - Kézen fogja a fiatalasszonyt.

A szemközti ajtónál Luise meghajol.

- Remélem, jó szomszédok leszünk, karmester úr!

Az asszony leveti kabátját, kalapját.

- Micsoda meglepetés - mondja halkán.

- Kellemes meglepetés? - kérdi a férfi.

Az asszony bólint.

- Ez Lotti kívánsága volt, már jóval azelőtt, hogy én akartam volna - meséli a férj tétova hangon. - Gabele dolgozta ki a haditervet a legapróbb részletekig, s ő vezette le a bútorszállító kocsik csatáját is.

- Ezért kellett hát előbb az iskolába mennünk?

- Igen. A zongoraszállítás a bútor-titánok⁴ küzdelmét valamelyest meghosszabbította.

Belépnek a dolgozószobába. A zongorán ott áll az íróasztalfiókból feltámadt fénykép. Egy fiatalasszonyé, elmúlt, elfelejtett időkből. A férfi átölelte az asszonyt.

- A harmadik emeleten balra négyesben leszünk boldogok, a harmadik emeleten jobbra pedig én egyedül, de úgy, hogy töletek csak egy vékony fal választ el.

- Ennyi boldogság! - Az asszony férjéhez simul.

- Mindenesetre több, mint amennyit megérdemlünk - feleli az komolyan. - De nem több, mint amennyit elbírnak.

- Sosem hittem volna, hogy ezt is lehet!

- Mit?

- Az elvesztett boldogságot úgy pótolni, mint egy elmulasztott iskolai órát.

A férfi egy képre mutat a falon. A keretből Gabele rajza: egy komoly kis gyerekarc néz le a szülőkre.

- Új boldogságunk minden másodpercét a gyerekeinknek köszönhetjük - mondja.

Luise konyhaköténnyel ékesen áll egy széken, és rajzszögekkel erősíti a falra a Müncheneri Képesújság címlapját.

- Szép - mondja Resi áhítatosan.

Lotti, ugyancsak konyhakötényben, buzgón működik a tűzhelynél.

Resi könnyeket töröl ki a szeme sarkából, halkán szipákol, majd ezt kérdi, még mindig a fénykép előtt állva:

- Tulajdonképpen melyikötök melyik a képen?

A kislányok meghökkenve néznek össze. Aztán a felszögeezett fényképre bámulnak. Aztán újólá egymásra néznek.

⁴ A görög mondavilág isteni eredetű óriásai

- Hát... - mondja Lotti határozatlanul.

- Én úgy hiszem, baloldalt ültem, mikor Eipeldauer bácsi lefényképezett - véli Luise elgondolkozva.

Lotte habozva rázza a fejét.

Mindketten felágaskodnak a képmásukhoz.

- Ja, ha ti magatok se ismeritek ki magatokat! - kiabálja Resi magánkívül, és nagy hahotában tör ki.

- Nem, csakugyan magunk se tudjuk, hogy melyikünk melyik! - lelkesül Luise. És most mindhárman úgy nevetnek, hogy nevetésük áthallatszik a szomszéd lakásba is.

Odaát szinte ijedten kérdi az asszony:

- Tudsz-e majd dolgozni ilyen lármában?

A férfi a zongorához lép, s miközben felnyitja a fedelét, így szól:

- Csakis ilyen lármában!

S mialatt a túlsó oldalon elhal a nevetés, eljártssza feleségének a gyermekopera Esz-dúr kettősét. A muzsika áthallatszik a szomszéd lakás konyhájába. Azok hárman ott a lehető legcsöndesebben tesznek-vesznek, hogy egyetlen hangot se mulasszanak el.

Mikor a dal elhangzott, zavartan kérdezi Lotti:

- Hogy van ez voltaképpen, Resi? Most, hogy apu és anyu újra együtt vannak velünk, ugye, Luisének meg nekem lehetnek még testvéreink?

- Persze hogy! - nyilatkozik Resi biztatón. - Akarnátok?

- Természetesen! - jelenti ki Luise erélyesen.

- Fiúkat vagy lányokat? - érdeklődik Resi behatóan.

- Fiúkat és lányokat! - mondja Lotte.

Luise pedig szíve mélyéből kiáltja:

- És csupa ikreket!

.oOo.